UNIVERSITY LIBRARY
MADRAS

Government Victoria College Magazine.

Vol. VII. No[illegible] ctober 1940.

UNIVERSITY LIBRARY
MADRAS

CONTENTS

		Page.
1.	An Address to 'Freshers' *By Sri. V. Venkatarama Iyer*	1
2.	King's English: 2 Idiom *By G. E. Walker*	13
3.	A trip to Madura *By P. Narayanaswami*	18
4.	Some Simple Psychological Truths which I learned and a Woman's Heart	21
5.	War and the creed of Conflict *By T. A. Radhakrishnan*	25
6.	The Ghost *By C. Krishnan*	30
7.	Woman—A discourse *By K. V. A.*	34
8.	College Notes	38
9.	Victoria College Hostel notes *By P. Surendranatha Menon*	44
10.	In Memoriam	47
11.	ബോധസുധാകരം *By a Student*	49
12.	ജർമ്മനിയിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ *By M. P. Bhaskaran*	53
13.	വിധിവിഗതികൾ *By 'Wells'*	57
14.	കവിയോട് *By Raman Nair*	62
15.	കവികളും പ്രകൃതിവർണ്ണനയും *By M. Neelakantan*	63
16.	கோபம் *By K. Shunmugam*	67
17.	பழையனவும் புதியனவும் *By M. Balathandapani*	69

112,548
25091
521 : N35
H1

THE

The Government Victoria College Magazine.

VOL. VII	OCTOBER 1940	NO. 1

An Address to 'Freshers'*

By Sri V. VENKATARAMA IYER,

Lecturer in History.

ON behalf of the Principal of the College and my colleagues on the the staff, I have great pleasure in welcoming you to this institution and wishing you a very useful and happy period of stay in the College. I dare say many of you must have come here with your own aspirations and hopes and we desire you will be able to realise them in a large measure and have no cause for regrets, for your stay in the College. It is not without justification and reason that competent men have spoken of the privileges of youth. Youth is the most glorious period of your life and it is a life that cannot be lived over again. Please also remember that you should all consider yourselves privileged to have the advantage of University courses of studies and that for every student that has gained admission into the College, there are hosts of others who, for financial and other reasons, have not been able to avail themselves of the advantages of higher education. Your parents and guardians are therefore entitled not only to the maximum amount of gratitude from you, but also to expect that you will make the best of your opportunities at college, that you will not waste your time in useless bickerings and unnecessary quarrels, and that you will amply justify the little inconveniences and sacrifices that they are making on your behalf. College life offers you splendid opportunities such as you cannot obtain anywhere, opportunities for service, opportunities for the development of social virtues, opportunities for cultivating many habits, and for casting off many others. There are those aspects of College life which are very obvious and

* Delivered to the 'Freshers' of the College on Monday, 8th July 1940.

apparent to everybody—listening to lectures, doing your allotted work in the class room, the library or the laboratory, passing examinations and taking your degrees. Those undoubtedly loom large and form an important part of your life at college. They do not constitute however the essence and cream of that life. There are other features far less obvious, which neverthless are influencing you unconsciously and which perhaps are also far more important and fundamental:- development of regular habits, cultivation of good manners, a capacity for adjustment and accomodation, a spirit of tolerance and the like. I should like to stress particularly on two other aspects of college life which unfortunately have not received sufficient attention and which I should like you all to cultivate and develop—discipline and loyalty. These form the foundation of all your character and must be regarded as the twin weapons in your armoury to grapple with the problems of life. The two are distinct concepts and must be regarded as supplementary to each other. I should not have discipline without loyalty or loyalty without discipline. In either case it ultimately debases your character. It is very regrettable that there is a serious misunderstanding about this term 'discipline'. It has come to be associated in your minds with a certain degree of regimentation, control, suppression of individuality and the like. My point however is, that discipline is all this, when imposed by an outside authority. My idea of discipline is that the urge for it must come from within you and it must be based on a genuine conviction on your part that it is necessary in your interest and the interest of the community. After all discipline, when finally analysed, is merely the right code of conduct towards yourself, towards society, and there can be no fundamental differences of opinion between us on our basic conceptions of right and wrong. Where then, does the necessity for outside dictation arise? You must develop and mobilise sufficient public opinion amongst you to take cognisance of any breaches of discipline. That is the best corrective. It is a matter for regret that this public opinion is absent conspicuously in schools and colleges. They are the places where it can be mobilised easily, where it will not reduce itself to a mere a counting of heads, and where it can be reasonably expected that any judgment arrived at will be based upon a genuine appreciation of all the circumstances and their ultimate implications. It should not at all be difficult to try this experiment in this College. May I not appeal to you to develop this spirit of discipline, to organise public opinion and to make yourself useful to society? Freedom without discipline will become

a mockery and degenerate into license. It is only discipline that enables you to enjoy the fruits of freedom and also enables others in society to do the same. It is only in a College that you get opportunities to develop the right kind of discipline, that you have freedom with restraint, which alone makes freedom itself something worth enjoying. Discipline is as necessary for individuals as for nations. What is not possible of achievement to disciplined individuals and nations? Who else but a disciplined nation like the English could have consented to those serious limitations and encroachments on private rights imposed by the "Emergency laws" by which England became a first class socialist democracy in 2½ hours while it took about 23 years for Russia to realise it even in part and, that too after a good deal of blood-shed and destruction? A numerically small nation like the Finns were able to hold out against the onslaught of the ill-disciplined Russian hordes for over 2 months through sheer force of discipline. When they were finally overcome, it was through mere weight of numbers. A disciplined individual can face any situation and tide over any crisis. It must be therefore your endeavour while at College to cultivate this important social virtue and discipline yourself to a good life. The other factor in College life on which I desire to stress is loyalty. It is the outward manifestation of the best and the most subtle instincts in individuals. It is a composite of love, truth, respect and sympathy and is the highest expression of human character. To be loyal to yourself is my exhortation to you in this connection. "To thine own self be true" must be your motto. If you develop this spirit of loyalty to yourself, other loyalties will follow automatically, loyalty to your parents and guardians, loyalty to your friends and community, loyalty to your teachers, loyalty to the institution, and loyalty to God and country. The foundations of these higher loyalties must be laid only in the College. To most of us, loyalty is largely personal and means attachment to particular individuals. While I do not in the least deprecate the value of this tendency, I should urge as far more important the development of institutional loyalties. Please remember that among the formative forces of your lives, life at college, plays a very important part, As such, the College has a rightful claim to your allegiance. You must not look at the College as a place to which you come at stated hours and which you leave after receiving the quota of instruction, but as one which exercises an influence in your life perhaps even more important than your home. It is only if you develop this attitude, that College Life will be interesting to

you and the College itself on its part will develop a tradition. It is the paramount duty of all the students to build up sound traditions of honour and discipline for the institution and to enable it to progress with a reputation of its own. Please look at the high traditions that the universities in the west have been able to build up, and how a student is proud to call himself. an Oxonian, an Etonian etc., and has always the highest feelings of loyalty, regard and affection for his institution. Though I am prepared to admit that the position in this country in regard to this aspect has considerably improved in recent years, we have still to make much headway before we can claim to have even approached the standards of the western countries in this regard.

Another important aspect I want to impress upon you is that never should you develop a cynical attitude towards life. There are some among college students though few who are grumblers, who curse themselves and others around them and who never wear a smile. I must say that such students are a potential danger to society. The only hope for them is the possibility of reforming themselves in the College. It is only by rubbing shoulders with others and coming into contact with them in various spheres of College activity that they will be able to cast off their pessimism. There is no lack of opportunies at College to develop your personality. You are yourself to blame if you do not use them to your best advantage. The College Union, the College Athletic Club, the College Co-operative Society are all institutions which cater to your different needs and which I should whole-heartedly commend to your very liberal patronage. While on this subject, I must confess frankly to a feeling of regret that the Co-operative Society of this College has not been availed of to the extent to which it ought to be. You have yet to realise the value of co-operation and the advantages of co-operative societies and I am sure once you realise them you will not hesitate to make the maximum use. The value of co-operation in life cannot be too strongly emphasised. It must be your aim to stress the co-operative side of life rather than the competitive side. The principle of co-operation "each for all and all for each", is not only a noble ideal by itself but also a very comforting motto for the soul, emphasising as it does, the well-known truth "Union is Strength". Co-operation stands for the freedom of the individual. It encourages him to improve his status by self-help and through co-operation with others. It serves to promote thrift and self-reliance in business. You are not aware of the limitless possibilities of co-operation An institution with an enterprising band of students can organise and run

not merely stationery stores but also extend the scope of the society in other directions. You can have for example a co-operative tailoring house, a co-operative laundry and even a co-operative lunch club. You can stock in your stores cloths of certain standard varieties in general demand from the bulk of the students. It is reported that co-operative organisations have made great strides in colleges and schools in the Bombay Presidency. Co-operative Lunch-clubs have been tried in some public offices at Madras and are reported to be great successes. If the principles are rightly understood and the burdens of administrative work are equally shared by all, there is no danger that these activities will interefere in any way seriously with your legitimate studies in the College. Whether in the matter of clothing materials or in the matter of lunch, it may perhaps be pointed out by you that it will be very difficult to cater to the tastes of all the members. But the right co-operator will sacrifice even his own particular taste for the sake of the common good. Further co-operation is not meant for the rich who will not be converted. A College co-operative society is of great educative value not only in developing a co-operative spirit but also in helping you to practise economic and efficient methods of business. It makes your lives thrifty, happy and useful. I am certain that if your parents and guardians will realize only the advantages of these societies they will not grudge the payment of the small amount for the initial outlay that may be found necessary to start societies of this kind. It is for you to suggest what further activities the College Society can undertake consistent with your particular needs.

Before I conclude, I am sure you will all expect me to refer to the one supreme subject that is exercising the minds of all the people at the moment, the great war of destruction that is going on in the west on a scale unparalleled in history. It is not possible within this short space of time to narrate all the circumstances in detail that have led to this terrible conflict. However it will be doing less than justice to you if I do not stress atleast a few of the countless number of acts of commission and omission of the Nazi Dictator that have ultimately resulted in this conflagration.. Let me even at the outset draw attention to the fact that Germany has never taken kindly to democracy and much less has she cared to do anything at all for democratic ideals and traditions. The prediction of Bismarck that the future of Germany lay not in parliamentary institutions but in the steady pursuit of a policy of Blood and Iron is true of Germany throughout the course of her history. She has never believed

in methods of persuasion and peace. From the time of Frederick the Great to the present day, the History of Germany has been one of continuous aggression, violation of international law, breaches of solemn engagements and promises and deceitful propaganda. Hilter too has followed faithfully the traditional policy of his country—a policy black with crimes against law, justice, and humanity. Hegel, the Great German Philosopher, believed that civilisation could be spread only by war and that the triumph of civilisation demanded the total suppression of races less capable or less advanced in culture by nations of higher order. Progress to many Germans meant merely war and the doctrine of force. This view was shared equally by many German historians like Von Ranke, Von Sybel, and Mommsen. It was under the stress and influence of such ideas that Germany attained her national unity in 1871. For the moment of their advent to power, the Nazis began to direct all their energies to the realisation of these ideas of their political philosophers reinforced by their historians. Two concepts were pressed into service—the Concept of race and the concept of 'Lebensraum' or Living space to serve as convenient pertexts for their campaign of hate, destruction and aggression during the last few years. Anti-semitism was not anything new in Germany. There had been a considerable element of it in Germany even before Hitler's advent to power. On several occasions feelings against the Jews had reached very alarming proportions and they were particularly conspicuous during the last three decades of the 19th century. So long as this 'race concept' means that the nation should be united speaking the same language, with common traditions and common ideals, so long as its aim was to build up a strong national state, there can be no objection to be theory as such. But it was used really as an excuse to justify the eviction of the Jews, the seizure of all their properties and the total elimination of all the anti Nazi elements in the country. Further more, the Nazi anti-semitism offered the German people a welcome scape-goat on which the blame for all their hard-ships since the last war of 1918 might be thrown. All individuals and groups opposed to Nazi principles were accused of being directly or indirectly under the influence of the Jews. This anti-semitic feeling was so carefully nurtured in the minds of the German People that the Nazis were able eventually to bring about a murderous purge of all the anti-Nazi elements in the country, and the domination of the power of the Nazi party. The blood-curdling persecutions to which the jews were subjected in Germany under cover of nationalism had perhaps not

be narrated. A general boycott of jewish business was ordered. German soldiers were directed to picket the houses of Jewish Judges, Lawyers and Jurymen to prevent them going out. Jewish students were denied admittance even to the grounds of the University of Berlin. German Jews were made hostages for the good behaviour of the Jews of the world. Jewish officials who are supposed to be of " Non-aryan " descent were retired. The definition of a Non-Aryan was sufficiently elastic to exclude all un-wanted people. Persons whose parents or grand parents were Jewish were included among the non-Aryans. It is common knowledge that this concept of race, as a theory of race purity had been thoroughly discredited by all scientists as an expression of a scientific fact. But scientific content was really of no consequence for Hitler as it was intended to be used merely for building up the one-party state and for the elimination of all opposed to the Nazi regime. To this concept of race was added later the idea of Lebensraum or Living space. It was for the first time put forward at the time of the seizure of Czechoslovakia and her destruction. Hitler has made it crystal clear that this concept of living space means in effect the conquest, annexation, and subjection of any race which in the opinion of Hitler and his company is necessary for the realization of German ideas of European domination. It is in fact the statement of a naked and brutal doctrine of imperialism, just the very charge Hitler himself chose to level against England. British Imperialism is a thing of the past nor was it ever in any period of its history tyrannical. British imperialism has long ago come to mean a common wealth, an association of free and equal nations enjoying virtual independence and at the same time reaping in full the benefits of British association in respect of defence. But the Hitlerian scheme is to have an association of free European states under the hegemony of Germany. In other words he desires nothing else but economic and political exploitation of such European states as choose to live under Germany. What did Germany do to promote the economic and political condition of her colonies in Africa and elsewhere when they were under her control. Nazism has nothing but contempt for coloured peoples and is based upon the deep-rooted conviction in the superiority of the German race and in their exclusive ability to govern. What is her ally Italy doing by Abyssinia now ? Yet at the time of the Abyssinian war she trotted out the theory that she was engaged in a ' civilising mission ' in the conquest of the country. Contrast with this the treatment accorded by Britain to her colonies, however backward the peoples may be. Her policy was the

steady encouragement of the growth of representation and responsible institutions besides doing her best to promote their material prosperity. Since this principle of 'living space' was enunciated, Hitler and his lieutenants have affirmed repeatedly their readiness to wage war if it was required to translate their demands into a reality. It is not mere accident that the racial concept gradually gave way to this new principle of Living Space and that the emphasis came to be placed on the "supposed mission" of the German people and their heroic qualities for world leadership. As Hitler has shown so clearly, the idea of living space does not know any frontiers. It is in this background that the outbreak of the present war has to be viewed. Nazism is thus a dangerous creed which has no regard for human liberty or justice or international law or the sanctity of treaties, agreements and facts nor has it any religious or moral force behind it. It is common knowledge that the Hitler government was determined to do all in its power to undermine the influence of the Catholic Church in Germany. The whole history of Germany since Hitler's advent to power in 1933 furnishes us with very good examples of what Nazism means in practice. The Treaty of Locarno concluded between the German Government of 1919 and the British Government before Hitler's accession to power was one which was accepted in its entirety by Hitler himself. In his Reichstag speech of January 30th 1934 he said: "The German Government is prepared and determined to accept in letter and spirit the Treaty of Locarno." Again, on May 21st 1935 the same position was reaffirmed that the German Government would fulfil all obligations arising out of the pact. Yet, with-in a year, on March 7th 1936 one of its important clauses relating to the demilitarisation of the Rhine land prohibiting the stationing of troops of the building up of fortifications on either side of the Rhine was violated without any show of justification or reason. Europe was startled to find the German troops re-occupying the whole zone and setting about to build up what has since become famous the Ziegfred line of fortifications. The next open breach of the treaty was with reference to the Anschluss which occurred on March 11, 1938 when Austria was annexed to Germany, despite repeated declarations on the part of Germany to respect the territorial integrity and the political status of Austria. Again in the same speech of 1934, Hitler said. "The assertion that the German Reich intends to violate the Austrian State is absurd and cannot be substantiated or proved. I must categorically deny the further assertion of the Austrian Government that an attack will be made in the Austrian state or is being planned by

the Reich." On May 21st 1935, the same position was reiterated " Germany neither intends nor wishes to interfere into the internal affairs of Austria or to annex her to conclude an Anschlus,' said he. In fact on July 11th 1936 an agreement to the same effect was concluded between the two countries and was re-affirmed by the German Government on February 15th 1938. Yet on March 11th 1938, within a month of his declaration, German troops crossed into Austria and Austria was annexed. It is obvious that it was part of a previously laid down deep plan. It cannot be that circumstances had in any way completely altered the situation in three weeks so as to make Germany resort to this drastic remedy of annexation. The events which ultimately culminated in the absorption of the Czechland into the Reich are too recent to need elaborate description. One fact in this incident deserves prominent mention as it stands in direct contrast to the policy of deceit followed by Hitler and that is, the sincerity and earnestness of the then British Premier Mr. Chamberlain to maintain peace in Europe at any cost to avoid the inevitable consequences of a wasteful war, and the persistence even to the point of disgust of many of his friends in parliaments and country—with which he worked for that ideal. Throughout the course of the negotiations on the question of the Sudetanland, Hitler was repeatedly emphazising that Sudetanland was the last territorial ambition in Europe. " I assure the British Premier " said Hitler " that when this problem was solved Germany had no more territorial ambitions in Europe." It was faith in the bonafides of Hitler's promises that led the British and the French Premiers to sign the famous Munich pact allowing the incorporation of Sudetanland in the Reich. Six months later, on March 15th 1939, however Prague was occupied by German troops and the independence of the Czech lands was at an end. Bohemia and Moravia were incorporated into the German Reich. In the face of repeated statements and solemn pledges given to responsible statesmen in the world, it seems a fraud on humanity for Hitler to declare solemnly before the Reichstag on April 28th 1939 that he had never uttered a single word or written a single line in which he had expressed any attitude contrary to his actions. His whole policy exhibits the basest elements in human character that is to dope their own friendly neighbours into a sense of security and to pounce upon them while they were thoroughly unprepared. It was now clear that Nazi policy was no other than the unchallenged domination of Europe. Great Britian and France could no longer look upon these developments with complacency. They began to organise what has since been known

as a peace front that is the Union of all the powers interested in the maintenance of peace and resistance of aggression. It was made distinctly clear to Hitler and his company that any further act of aggression would be resisted at all cost by the combined forces of all the powers interested in upholding the principles of law and justice. Still it did not prevent Hitler from committing the most diabolical act of the unprovoked attack on Poland on September 1, 1939. This was in utter disregard of a non-aggression pact entered into between Pilsudski and Hitler as far back as 1934—a pact which was then acclaimed as a diplomatic miracle that transformed the most dangerous spot in Europe (namely: the Corridor) into one of the safest regions. This pact was a ten-year pledge offered to Poland by Germany to settle all differences by diplomatic means. Hitler's reference to Poland in all his later speeches were of the most cordial character. On September 26th 1938 he said: " We are all convinced that this pact will bring lasting pacification. We realise that the two peoples must live together and neither of them can do away with the other. A people of 33 millions will always strive for an outlet to the sea." Hitler's righthand-man Herr. won. Ribbentrop was so satisfied with the working cf the pact for 5 years that he said in January 1939, " I am so convinced that the pact alone is the surest foundation of good relations between Germany and Poland." In the face of all these declarations by responsible statesmen, in spite of Hitler's own statement, that a German Polish War would have disastrous effects which would bear no relations to any possible gain and with the full knowledge that an attack on Poland would be met with armed resistance from England and France, Hitler embarked on the Polish War which has since engulfed the whole world, the ultimate consequence of which it is impossible to forsee. The war has now ceased to be one merely for the defence of Poland. Rather, it has become a war for the preservation of civilisation and all that we associate with it. It is a war for the preservation of ideals that have been deeply embedded in the hearts of civilized man for centuries, ideals of liberty, honour, justice, fair play and legality, It is a war in defence of the independence of small nations. It is a war to decide which shall ultimately triumph right, justice, rule of law or brute force and racial arrogance. The ultimate result is certain. Our religion and history tell us that it is justice alone that will triumph ultimately. But the struggle may be prolonged and may entail a lot of suffering and sacrifice. A moment's reflection will bring home to you the terrible dislocation that has been caused to the subjugated

countries lying now prostrate at the feet of the German Dictator. Normal life has become totally impossible. Even in England, schools and Universities have been closed, parts of the country have been evacuated for military purposes. What a contrast to conditions prevailing here! Who will deny that this is due to the protection of the British army, navy, and the air force? The triumph of Nazism will spell indescribable disaster and will result in the utter collapse of the existing political and the economic order in the world. It is London that is holding the key in the economic world. A blow to England will mean the complete collapse of the economic structure built up by her in the course of centuries. England certainly could have avoided all this disaster had she only brought herself to compromise with her conscience. Was it her fault that she respected international obligations and did not choose to violate the neutrality of the small states and land troops in advance of Germany? Was it her fault that she waited for the word to come from the countries affected whereas Hitler gave the word to them to surrender unconditionally? Was it Britain's fault that she did not go against her traditions and ideals of democracy and non-agression? As Lord Lothian told his American friends, Britain is now the last bastion of democracy—the highest and the noblest type of Government that it has yet been possible for man to evolve. If that bastion falls, there is an end to all civilisation. It is this fundamental fact that has to be realised. India's freedom stands or falls by British freedom. Let me ask you also to note that the war has come much nearer to us than it was a few months ago, with the advent of Italy into the war, with the sit-on-the-fence policy of Russia and with the menacing attitude of Japan in the East. As His Excellency the Governor of Madras told a Madras audience the other day, it is not to create any fear-complex in you but rather to make you get rid of your complacency-complex that I desire to draw your attention to these important developments in the world situation. I regret that there is much loose thinking and much loose talk about the whole matter and the serious implications of the position are not properly appreciated. May I appeal to one and all of you to do all that lies in your power to help the cause of Britain, which is the cause of freedom, justice, law and humanity—in a word, the cause of civilisation and to bring nearer the day of victory for her? It must be your duty to explain the real situation to the people to allay panic, to make them feel confident in the ultimate triumph of Britain and to impress upon them that the cause for which Britain is now fighting single-handed is worth any sacrifice that we may be

called upon to make in men and money. The future of our country, nay, the future of the human race itself requires the defeat of the totalitarian states and the annihilation of fascism and Nazism.

Let me in conclusion exhort you to proceed to your work with courageous hearts, with confidence in yourselves, with a desire to stand up for ideals, with a determination to make the best use of your opportunities at college, and prove yourselves, good sons and daughters, good students, good citizens, and above all good men and women.

King's English: 2 Idiom.

By G. E. WALKER.

EACH language has its own idiom, and idiom can perhaps be called the soul of the language. We are in the habit of thinking in our own language and then translating our thoughts into English. These facts are just as true of the Englishman in India when he speaks a language.

Every language spoken by man has its own peculiarities of expression, which we call idiom. Idiom has been described as "the soul of a language", personally, I would rather call it "the features". We don't usually notice the oddities of our mother-tongue, any more than we do these of our own faces: we are so used to them. But when we try to learn a foreign language, or when we hear a foreigner speaking our own language, we begin to find how odd those features are.

This is a two-sided affair, for we have not only our own, but other people's peculiarities forced on to our notice. I made my first—rather distant—acquaintance with German compound verbs through a German lady, who, even after living many years in England, never spoke of "Going up the hill", but always of "Going the hill up" (This same lady on one occasion delighted her English-speaking children by warning them against strange dogs, in the words: "Never let your face a dog lick").

Now, differences in idiom may be real differences in outlook, or they may be only peculiarities in the form of a language. Differences in thought or outlook are not so difficult to cope with, once you've got to know them. For example, in most languages, inanimate objects are referred to as if they looked towards the speaker; we don't realise this, but it's true. We say to a child, "Go and hide behind the tree"; a tree hasn't really got a back or a front, but the child goes round to the far side of it. Or we say, "Put the chair in front of the table", and the chair is put on the nearer side.

But the Chinyanja-speaking people of Africa think the other way round: they think of objects as looking away from them. And if you want the child to go round to the far side of the tree, you say, "Go and hide in front of it"; and if you want the chair to be put—as we think of it—in front of the table, you must say,

* A Radio Talk broadcast on 26th Aug. 1940.

"Put it behind". These things are confusing, but they're not impossible to learn.

The same thing happens with negative questions. An American went into a Polish fruit-store in New York: "What, have you no bananas?"—"Yes, we have no bananas"; and a song was born. But only Englishmen and Americans thought it was funny, because practically every other language in the world answers negative questions the opposite way to English. They are fruitful source of misunderstanding between my wife and my butler.

But that kind of thing can be quite easily learnt. Peculiarities of form are much more difficult, because idiom is often contrary to logic and to commonsense. Think of the three forms of the present indicative in English; He goes, he is going, and he does go: they all mean the same thing, and yet to use them properly is one of the hall-marks of correct English. I've never been able to work out any rules about it; it just happens to be right to say, "He goes to Georgetown every day", and wrong to say "He is going to Georgetown every day", but right to say, "He is going to Georgetown now". Goodness knows why; it's a crazy language! Nearly as bad, is the way we say, "I am going on leave in three years' time"!

We "differ from", but "disagree with"; we 'Like' somebody, but "approve of" him; we "want" something, but "wish for" it; we have a preposterous word "put", which has about thirty different meanings, and an even more preposterous word "get", which must have nearer three hundred. Small wonder that "Frenchmen and Dutchmen and Spaniards and such men" think the English a mad people!

Now, with this as a background, it is not difficult to see why "Indian" English is not the same as "English" English. First of all, most Indians don't speak it as their mother-tongue. So they "translate" in their minds from their mother-tongue into English; and the literal translation that they produce is never idiomatic. The same thing happens when Englishmen speak an Indian Language—or, indeed, any language other than our own English; and I've no doubt we make pretty good fools of ourselves. I remember being heartily laughed at when I first went to France and tried to speak French.

Even these lucky people who speak two or more languages eqally well often mix up the idioms; this, of course, is by no means peculiar to India. The Frenchman from Alsace is bilingual in French and German; and in French, the words go it

much the same order as they do in English; one would say. for example: "As I came home yesterday evening, I met a girl who had lost her purse". But in German the order of the words would be: "As I yesterday evening to home came, met I a girl who her purse lost had". Small wonder that the poor fellow from Alsace sometimes uses these tangled German forms even when he speaks in French!

The only really strange case in India is that of the Indian or more often, perhaps, the Anglo-Indian—who speaks English as his only language, and who still uses it differently from an Englishman. In his case, I suppose he just imitates what he hears around him, and puts in the wrong bits along with the right.

Well, now, is it a bad thing that there should be this separate Indian idiom—a sort of Indo-Anglian language? I don't think it is in the least bad. North America, South Africa, Australia, and the rest, have developed their own particular idioms, and have enriched the common language in doing so. There can be no reason at all why India shouldn't do the same. To take only one example: there is an irrevocable finality about the common Indian expression "to dispose it off", which is quite lacking from the correct English version "to dispose of it". And while I'd hardly use "dispose it off" in a formal document today, there's no reason why it shouldn't graduate into standard English, just as many delightful American expressions (and perhaps one or two not-so-delightful ones) have done.

Well, in that case, you may say, why need we worry about idiomatic English at all? There are quite a lot of reasons. The strongest is (or should be) that if a thing is worth doing, it's worth doing well. But as they may sound only an idealistic reason in a workaday world, let's have a look at some of the others.

Not to speak a language idiomatically is to court embarrassment not only for yourself, but for others; how often must an English man have committed some frightful solecism by using in polite society some Tamil or Hindustani word that he picked up on safari or in the godowns!

Ignorance may cause us to say something quite irresistibly funny on an occasion when we are anxious to be solemn and impressive, as when a gentleman wrote to me a week ago offering his services for propaganda work and saying, "I am 23 years old, and willing to propagate anywhere".

There's a story of a 19th century Viceroy who was speaking through an interpreter to a Maharajah: he said, "I like Indian music, especially when it is in a minor key". As translated by the interpreter, this remark unfortunately became: "His Excellency likes Indian music best when it's under lock and key". So to avoid misunderstanding, and to avoid making oneself unintentionally funny on solemn occasions,—though still, and most of all, to have the inner satisfaction of doing a job well, it's worth spending time on learning the true idiom of a language. This can be done by reading and by listening: and when you come across an expression which seems odd or ungrammatical or which is contrary to the usage of your mother-tongue, ask about it. Nobody minds answering questions about his own language; and while it isn't everybody who can give reasons for an idiom at least everybody knows what the true idiom of his own mother-tongue is, and can satisfy doubts about it.

Now let us just mention one or two instances where "Indian" English regularly differs from "English" English. First of all, the difference between "want" and "wish". You will often find, in Indian speeches and articles such an expression as "I want that the Government should realise", or "I want that the public should support me". This is quite contrary to good English usage; it should be: "I want the Government to realise", "I want the public to support me". You may say, "I wish that he would go"; but if you use "want", it must be "I want him to go'.

Here is another expression that I have often heard ; I found this example in a newspaper recently. The Principal of a certain College, who is an Englishman, is reported as saying that "he did not know what all gatherings he would have to address during the next week". Now whatever the learned Principal said, he never said, "what all gatherings", because no Englishman ever did. I believe "what all" is a literal translation of a Tamil phrase ; but you can safely say that it isn't an English one. Unfortunately there is an apparent exception, in a sentence such as, "I don't know what all this is about", but there the words which are linked together are not "what all" but "all this."

Then there is a strange use of the word hundred, which I think is peculiar to India ; it comes in such phrases as "More than hundred of the crew were saved"; "The R. A. F. destroyed hundred enemy planes" and so on. I collected seven examples of this from one newspaper in three days, and then gave it up.

It's a strange thing about that word hundred ; in English it never stands alone. It always has "a", or "one", or "two" or some

other number, in front of it. As far as my limited knowledge of languages goes, English is the only one that has this peculiarity. But the fact remains that English says, " a hundred talks ", or "one hundred planes"; never just "hundred" by itself. The same rule applies to "a thousand" and "a million". The only confusion comes when we use the figures instead of the words. For the figures 100 represent the words " a, or one, hundred ", and there's no need to put another "a" in front of them.

Then there's the expression "Isn't it"; "You are going to the cricket match tomorrow, isn't it"? Alas! English, almost alone amongst languages, doesn't use this convenient little question mark. Languages so different in origin as French, German, Tamil, and Swahili all have such an expression; but in English we have to repeat, in the question, the same verb as we used in the main sentence, and no other. So we must say, "You are going to the cricket match, aren't you?"; "You will come tomorrow, won't you?": "You do like curry, don't you?"; "You can go, can't you?": and so on and on. "Isn't it" can only be right after a sentence with 'is' for its verb. "It is pretty, isn't it?" is right; but with any other verb "isn't it" would be wrong.

This is a pity, because the English way is much harder than the other, but there it is I'm afraid.

Lastly, another old favourite: "Why not we". This is a tricky thing. You may say in English, " Why not stop here?", or " Why shouldn't we stop here?"; but you mustn't mix them up and say, " Why not we stop here?" When you're discussing plans for Sunday, you may say " Why not play tennis?", or " Why shouldn't we play tennis?"; but never " Why not we play tennis?" And the same with every other verb you can think of; " Why not we " is never good English: which is a pity again, because there's no reason, grammatically speaking, why it shouldn't be.

These are by no means all the rocks of English idiom that my Indian friends find to stumble over; but they must serve for the present.

Perhaps listeners in schools or colleges would like to send in their cases of difficulty or dispute to All India Radio, Madras; and if they are sufficient in number and diverse in interest, perhaps they may give rise to another talk.

A trip to Madura.

By P, NARAYANASWAMY Class II Group, II.

HAVING enjoyed the beauties of the Palni hills, we left for Madura, the city of ancient architecture. We got into the waiting train. What with the pleasantness of the summer morning and our interesting discussion about fading beauties and dawning structures, we did not notice the passage of time, and there arose suddenly in front of us the lofty "Gopurams" of the Madura temple.

With expectancy in our hearts we got down at Madura, but it being a very hot day we were forced to stick to our lodgings against our wish, until the evening sun allowed us to come out and have a happy stroll round the town. Hardly could we find anything that did not attract our attention. We proceeded straight to the famous palace of 'Thirumal Nayak'.

This is a very huge palace, exploiting to the full, the ancient Hindu style of architecture and painting. It is in an excellent state of preservation, and at present it is used as the Judicial buildings of the Government. It is a high structure commanding a good aerial view of the town and the temple 'Gopurams'. The artistic works contained in it show clearly that great skill must have been used. We cannot imagine the possibility of raising a similar strong building in these days with so many paintings, drawings and carvings. The Durbar Hall of 'Thirumal Nayak' gives a fine appearance to the whole building, with its huge domes and paintings. There are ten huge pillars on one side of the palace, to which the elephants of the palace were tied. After a complete survey of the palace we proceeded to the next beauty spot in Madura, the "Theppakulam", where we could plunge into romantic meditations.

This 'Theppakulam' is situated a little distance away from the town. What a calm atmosphere! What beautiful scenery! What picturesque surroundings! Really words can hardly describe these. The 'Theppakulam' is a large tank, one furlong square. On all the four sides a parapet wall is constructed and outside this parapet runs a wide and neat road. Just at the centre of the tank is situated a "Marble Mantapam" bounded on all sides by beautiful trees. This whole central plot stands on an area of about a quarter of an acre and it is surrounded by the

clear, crystal water of 'Theppakulam'. The "Marble Mantapam" contains beautiful sculpture. On all the four sides of the tank are constructed neat and broad steps. Usually the 'Theppakulam' is full of water. Boats are available in the tank for going to the "Marble Mantapam". In the evening the bright moon-light is reflected on the crystal waters of the 'Theppakulam', which imparts a golden colour to the 'Marble Mantapam', we were glued to the spot for a long time and we would have remained so but there was so much more still to be seen in Madura. So next we went to the famous "Meenakshi Temple", where the ancient Indian sculptors have displayed the peak of their genius and talent.

This is a huge temple, situated at the heart of the town and surrounded by a strong and high wall. There are four "Gopurams" over the four entrances to the temple, the main one being the 'Eastern Gopuram.' Within the temple, on either side of this Gopuram are constructed a row of buildings wherein there are a number of shops. The flower market is the most beautiful of these. Varieties of flowers are sold there and it is said that flowers worth about a thousand rupees are sold there every day, these flowers being used mostly by the pilgrims for worship in the temple. It is very difficult to have a complete survey of the temple without any guidance. In fact we found many people in the temple carrying on this profession of guiding visitors inside it. The whole temple is built of granite. The 'Gopurams' which are about sixty feet high are also built of granite with innumerable carvings on them. Similarly the pillars of the temple contain the engravings of numerous Hindu Gods and Goddesses. Within the temple precincts there is a holy tank, the "Porramarai", where everyone should wash his or her feet before entering the shrine for the "Darshan." The idol of "Meenakshiyamman" is very beautifully decorated with flowers and costly jewels. This temple is considered to be the richest in Southern India and also as the most beautiful one on account of its sculpture. There are a number of "Mantapams" inside this temple.

The chief and the most majestic of all is the "Thousand Pillared Mantapam". This one covers an area of about half an acre and contains exactly a thousand pillars which support a granite ceiling. Every pillar has got its own sculpture and carvings. In fact we could seldom find any part of the temple—without some new architectural designs or carvings displayed in it.

One can learn much about Madura and its inhabitants from the temple. Madura is a very thickly populated city. Modern buildings are springing up everywhere. The climate is moderate. It is liked by the lovers of country and town life equally well. It does not lack sanitary conditions in spite of its thick population. Moreover it has contributed to the music world a good number of great musicians. One of the main industries of the people is the manufacture and sale of idols of Hindu Gods and Goddesses in marble and sandalwood. Madura is also noted for its well-polished wooden toys.

When we were leaving Madura, our hearts were left behind—still seeking communion with the unforgettable beauty and grandeur of the 'Thirumal Nayak's Palace, the "Teppakulam' and the great "Meenakshi Temple"—the wonder temple of South India.

Some Simple Psychological Truths which I learned and a Woman's heart.

I

"AM I then to leave you for ever?" She asked, tears welling up in her innocent eyes. "Shall I never be able to see you again? Oh, I cannot even think of it. Love me, love me more."

"Please don't cry, dear" said I consoling her. "After all it is not going to be a permanent separation. Haven't I told you that same day I shall come and see you, even though it would be merely to see you? For, marry, we cannot; that is certain. But that does n't matter. To see you so happy as the wife of......"

She looked up. I saw the pangs of agony plainly in her dark eyes. I dared not speak further.

"Marry, we cannot, certain—Sure?" She asked.

"Yes" I said calmly.

"Why?"

"Why!" I echoed, looking to the ground; "Did you not promise me that you would not ask me that question again? After my having told you so much........."

"O, I am sorry" she apologized.

A pause.

"But would you love me still, even though I should not become yours?" She asked me hopefully.

"Yes," said I "and with all my heart."

"But you say that I should not love you in the same manner in which I do now?" Here her voice faltered.

"Yes, I told you so" I said deliberately.

"Then, in what manner do you want me to love you?" She asked tenderly.

"As a sister does a brother".

Again a pause. But this time a little longer.

I bowed to her in respect. Two large drops of tears traced their way down my cheeks.

II

Years rolled on.

The beautiful landscape was being fast enveloped in the thickening darkness. The breeze that had been blowing as

though it were teaching the plants of the field to dance, had ceased to blow. The birds that had been singing all day long, as though teaching the innocent children of the country side how to sing, were fast asleep in their warm nests. No human being was seen to stir outside. Alone I walked, my footsteps making a noise that seemed unnatural in the heavy silence that prevailed over the place. I stopped. It was the same place when we used to meet daily. There was the same big banyan tree which used to cover us in the folds of its loving shadow from the vulgar gaze of others. But what a gloom it cast over the place now! And I hated it. The "Queen of the Night" which sent forth its luxuriant fragrance—O, where is it? Withered? Yes, it has become withered. But the thistle that so often clutched our garments with its tentacular thorns, and pricked our bodies when we walked by its side, hand in hand, forgetting all the world—it was there, still flourishing. "Why should this ugly thistle live on when the Queen of the Night is no more," thought I, "or Why did not that 'Queen of the Night' survive instead of this thorny thistle?" But it was not to be so. I looked round me again, and saw that the ground on which I stood, had, by long neglect and complete absence of human presence, become rough and uneven. Sharp stones pricked my feet. The old footpath, which had been made by our footsteps alone, had disappeared beyond recognition.

I would not have allowed all these things to happen if I had been there. But unfortunately I was not there for a long time and had returned only yesterday. For a few minutes more, I stood there, my gaze trying to penetrate into the darkness. Suddenly I felt a desire to go and see her—her whom I loved. The next day I started. I went to the place when she lived. But alas! She had forgotten me.

III

Well, gentle reader, you might be wondering, why I am thus indulging in this idle talk instead of giving you the psychological truths, I promised to give you, and a woman's heart to boot. But. I have already given them to you; and if you are not able to interpret them properly, will you blame me for it? Verily did Jesus say, "Eyes have they, but they see not; they have ears, but they hear not."

Gentle reader, I shall explain. You might remember, in the incident I told you, that when I returned home from my long absence, and went to the place where we used to meet, I did not entertain the same feeling of love towards that big banyan tree.

You might think that my love of nature had suddenly disappeared. Nothing of that sort. For, I never had been a lover of nature. I did not love the big banyan tree because, it had ceased to be of any use to me. Please don't find fault with me for this. You are guilty of the same fault, if fault it be. You used to love your father very much when you were very young. But now I am sure you don't love him with the same intensity of love as you did when you were completely dependent on him. Don't you see that our love towards a person or thing depends almost entirely upon the pleasure or use that person or thing gives to us? So the truth is, we love a person or a thing only because that person or thing gives us pleasure, and do not love that person or thing as soon as it ceases to do so. Are we not really more selfish than we imagined ourselves to be.

Now to the second truth. Please remember, gentle reader, how the "Queen of the Night" withered away in the absence and care we used to bestow upon it when we met there daily. So it is with every good talent of yours, with every virtue. If you want to develop any good quality in you, if you want to keep it thriving amidst your other "evil tendencies", an extraordinary amount of care and attention is necessary. For, you must understand that human mind, is by nature, like a vast "unweeded garden" whose soil is better suited for the growth of what the society calls "Vices" than for the growth of what it calls "Virtues". Besides, the human mind has a tendency to yield to temptation rather than to resist it. So what I want is this; If you want to develop a good quality, you need constant practice, incessant care and continuous attention. But I also advice you, here I am sure that my gentle reader will differ from me, *not* to destroy the qualities which the society condemns as evil. For, I shall try to show sometime, that they are not evil at all.

You might remember how the place, when we used to meet became rough and uneven with sharp stones, unfit for the "Queen of the Night" to grow. The old foot-path had completely disappeared. It is so with our mind too. As long as we use it properly, exercise it constantly, it will remain healthy and sound. But as soon as you neglect it, it becomes rough, uneven and barren, filled with all sorts of useless thoughts, and quite unfit for subtle purposes. No, never neglect your mind lest the foot-path you have already made should disappear and you should have to begin again.

You might be wondering why I don't speak anything about the girl I loved, well I am coming to her. You might blame her

for having forgotten me whom she loved. But don't be hasty in your judgment lest you yourself should be judged. For, I can accuse you of the same fault. Now answer me this question, dear reader. How often have you regretted not being able to remember the poems you studied by heart when you were in your school? Or again, how often have you felt embarrassed by the fact that you could not recall the name of a person whom you had met before? Many a time, I am sure. The fact is that every thought we think, every word we hear, every image we see, leaves an impression on our brain substance and according to the degree of intensity with which the mind is impressed, we are able to remember them or not remember them. But even if the mind is once sufficiently impressed to enable us to remember that thing for a considerable period, it does not guarantee that we shall be able to remember that fact for ever. For, in the course of our lives, innumerable things are leaving their impression on our mind daily, and the old impressions however deep they might be, recede to the back-ground. And our mind is better able to remember the new impressions rather than the old ones.

And now to the woman's heart. A psychologist whom I consulted to get over the sorrow caused by my disappointment in love, told me, that he believed sincerely that it was impossible for a woman to forget her first lover. And yet she did forget me. I felt myself quite helpless, with all my psychological knowledge, before the impenetrable and intricate maze of a woman's heart!

War and the Creed of Conflict

By T. A. RADHAKRISHNAN, IV B. Sc.,

STRIFE is so basic in the evolution of Man, and the philosophy of strife so profound and intricate that one has to approach the subject with considerable caution. A satisfactory explanation of the origin, course and ends of strife, and its effect on human progress, that is, a clear exposition of the philosophy of strife, which would inevitably include fixing the place aud position of conflict in civilisation, is verily a formidable task. Opinions on these points stimulate us to study the problem closely. As we usually identify conflict with war our first concern should be to discuss the latter.

War has assumed gigantic proportions in this century. The tendency to consider peace as the normal state of humanity and war as but a lapse from it is widespread. But the reverse is more in accordance with fact. Of the 3,500 years of which we have reliable history, it has been calculated that fully 3,150 years were taken up with war!

What is war? What do we know about it? I am afraid we do not know much though we feel its effects largely. Lagorgette, years before the last European war, framed as many as 150 definitions for it. What would he say now? However, most men agree that war is a result, and not a cause of racial rivalry. It remains equally indisputable that it has been the favourite pastime, nay the ridiculous occupation of Man for thousands of years. Prima facie, Prof A. M. Low's statement that "war is negation of the whole idea of legislation" does not seem to be borne out by experience. But, on deeper consideration, one wonders whether it is not a sensible diagnosis. At last, I hope, we mean by war, a calculated attack and an answering defence by two opposed factions of the same species.

I believe that tracing the origin and growth of war will help to elucidate the position and give us a wider and clearer perspective. 'There has ever been war and there ever will be war'. This slogan is unfamiliar to few, and it has been persistent throughout the ages. If so where and how does it acquire its amaranthine quality? Dr. F. A. Woods while acknowledging on the one hand the visible increase of wars in our age, insists, on the other, that they existed at the beginning and that they are

woven into the merry fabric of society. How far are these statements about 'the universal belligerancy of primitive mankind' authentic? As far back as in 1895, Letournean reasoned that man—a creature so helpless by himself, and with the most prolonged period of infancy—could not well have been an apostle of war. But, Letournean was nought in the horizon of independent thought and his opinions carried no weight. Apart from this, geological evidence provides unassailable proof that the Challean man, who first endeavoured to produce permanent tools, lived somewhere between 50 and 100 thousand years ago. To say that, as wars have been the order in the short span of known history, they should also have been current in the early ages is hardly convincing. True, thinkers of a dogmatic turn, who prefer to drown with their delusions rather than be afloat, have easily—much too easily—bridged the gulf by saying "Fighting exists among animals today; so does it among men: therefore, there has been fighting all the time." How ingenious! This bridge is a mirage, the argument itself an idol of the cave.

In the opinion of Deniker, war, in its adolescence was a kind of man-hunt carried out with no weapons other than those used in hunting. But, we have it on the authority of Mr. Havelock Ellis that 'the primitive man hunt is not necessarily war, but usually a judicial process, the origin of our law courts.'

Others believe wars to have originated from the early tribal disputes. Unfortunately for them, this conjecture also lies far from truth deduced from observation. Tribal wars for conquest are unknown. They are at best carefully regulated punishment or revenge. Mr. G. C. Wheeler's study of the Australian tribes would bring home to the reader the validity of the inference.

The archaeologist furnishes fresher data. It is not until we emerge from the Palaeolithic to the Neolithic Age that we begin to discern dimly a trace of and taste for fighting. Though it would be too absolute to declare that Paleoneolithic man knew no wars, we may join Mr. Havelock Ellis in saying that the dawn of civilisation sounded the gong for the commencement of the art of killing. Neolithic man was primarily an agriculturist—not a nomadic hunter—and therein lay the seed of friction. Yet, the war mania did not gather momentum till the discovery of metals and the means of smelting ores. Then arose iron and gold as the mainstay of war. Ovid substantiates this view when, in the prologue to his 'Metamorphosis', he says "The Bronze and still more the Iron Age has involved an ever-increasing violence in human relations." Since then the impressiveness

of war has steadily increased until it has now become the most forbidding chapter of history.

Why should there be wars at all? Astute men who have studied the problem attribute the cause to a certain characteristic of the human society, namely, that of combining density of population with the ownership of property. The ruthless movement of commercial expansion and the recklessly rising birth rate in the 19th century and after have given a direct impetus to war. Wars as a result of these may be viewed as imposed by necessity. But in the mediaeval period the covetousness of rulers was sufficient to cause war. The present day sees war in a yet more degenerated and barbaric condition. Wars may now be due to the scheming of armament Kings or a thousand other causes. Whatever it might be, I am at one with Prof A. M. Low when he says—'ultimately they are due to the fact that Man is still a jealous, competitive and combative animal.'

But does war pay? War to a rational being can never appear to be profitable because, among all the wide fields in which it has been known to operate, none do we recognise in which it provided any lasting solutions. 'Wars to end war' have always been a myth. Somebody commented during the last war how the mixture of European races bound together in a family group the people who looked upon each other as inveterate foes. Observers cannot fail to realise the absurdity of war under such conditions; nor can they help remarking how much it approximates to tragedy.

Whatever the motive, whatever the method, there is always an element of failure at the end of a war. At the end of every war, for reasons no doubt, of that inexplicable thing called high or international finance, it becomes essential that one's enemy should not be completely ruined lest the balance of paper money become irredeemable. In these days, when money and goods are fairly immeasurable war cannot be useful. Even wars prosecuted with the loftiest of aims are not productive of ultimate or abiding good. The civil war of America, fought for the abolition of slavery, managed in the end to substitute new forms of slavery—those in the economic and the social spheres. The one hope that remains is that they are lesser evils. But are they? I wonder. Generally, only the ashes of ruin are left to prosperity.

Moreover, victory annihilates the spiritual creativeness of the victor. At this juncture we should remember that absolute or unqualified victory is impractical. Mr. Hilare Belloc opines that defeat, whichever side may suffer it, will produce spiritual

fruits of the most rigorous kind. 'Thus, for us the worship of the fetish of abstract victory is over. The futility of wars becomes more and more emphasized every day. War and its produce being so unsavoury, why does it abide as a deciding factor with us?

Let us consider the popular opinions current about war and mark out its place and position in civilisation. From Spencer onwards all the authors of note believed in the warring tendency of primordial man. Why, even Darwin's Theory of natural selection was interpreted to mean the same doctrine. Devout Christians like De Maistre and philosophers of the brand of Hegel all have, while avowing the evil of War, been enthusiastic about its glories.

Among the common run of mankind love is the obverse of hatred. We cannot hope to possess one without the other. Viewed thus, war is the outburst of violated love and sympathy. As such its position in civilisation is assured because it is wound up with passions and can only be treated accordingly.

Philosophically we can estimate the position of war in civilisation as follows. It began late in the evolution of mankind, to be more exact, towards the birth of civilisation. It began by way of regulated attempts to get justice. It owes its expansion to two great forces—the propelling force of increasing population and the attracting force of gain. Pessimists are not entirely at fault when they sum up that 'war is so young in the world, its fascination so strong, and man so impervious to reason that we know no immediate escape from war'.

Now we come to the most important part of our survey. There is prevalent a popular delusion that war and conflict are identical. This is not so. War is coarse and violent ; conflict is, *suigeneris*, and supremely sublime. The great principles of conflict stand on a wider basis and are built into the core of our world. It is with the notions of effort and resistance that we frame our idea of the universe. Harmonious rivalry, that is, competition is the life blood of progress. " The world is cemented with blood and sweat; without struggle and conflict there would be only stagnation.

The militarist identifies war with every aspiring struggle. He would have come to his senses if only the pacifist had not butted in untimely. The pacifist with his conceptions of an Utopia of mild uniformity defied the laws of nature and played into the hands of his antagonist, who masquerading under the

cloak of conflict promoted war. To the simple-minded pacifist human need was so simple that no question of conflict arose!

That war was on occasions beneficial, there is no point in denying, but we are yet to establish when or how. The specific feature of war—violence—is alien to all arts of living, which because of their competitive nature produce conflict. Though put forth by conflict we have to admit that war is a noxious flower.

Human vision is laudable in that it is given to seeing 'stars in the east' perpetually, though in effect the fruit is seldom within grasp. The star we see now is that of world-wide peace and goodwill. So help us God, it be not a falling star.

The Ghost.

By C. KRISHNAN, Class I Group II

IT was a July night. The Express dropped me at about one in the morning at a way-side station. The moon was shining, though dimly. I was the only passenger who got down from the train and it being a small station I had to wait for the train to leave, before I could surrender my ticket, for in such small stations, the station-master, the booking clerk and the the ticket-collector are all rolled into one. So I waited till the train steamed out. The station-master came near and received my ticket.

Casually he began to enquire about me, though we were perfect strangers to each other. He asked me where I was going. I was then on my way to my village four miles from the station. I told him so.

"Naturally you will proceed only in the morning" he observed.

"No, I am going now," I replied.

"Then you will have to walk the distance all alone. There is no bandy here," he said.

"Of course, I have to walk alone. But it is a moon-lit night. So, I hope to go without any difficulty. Oh, it is nothing," I said indifferently.

"That's all true, sir. But you may stay with me for the rest of the night and proceed in the morning. That will surely be better. And, I assure you, I shall not at all be inconvenienced by your presence."

"Thank you. I have had a delightful sleep in the train and I do not feel inclined to sleep. Since the night is not dark, I propose to walk home even now."

"Whatever that may be, I will not advise you to go now. They say the way is infested with ghosts. Only two days back we had an accident. Somebody encountered a ghost."

"What is that story?" I asked him somewhat curiously.

"A pedestrian was knocked down about a mile from here. He came running, about three in the morning, and on asking him what the matter was he told me that a ghost had knocked him down."

"What did he say the ghost was like?" I enquired of the station-master.

" He could not see anything. He heard a jingling noise and after a while the ghost hit him on the head and he fell down. The next moment he got up and ran here. That was what he told us. The poor fellow's limbs were trembling all the while he was talking to me ; he was just a bundle of shivers."

" He should have been a coward. I am sure there was no ghost ; It was all due to his weak mind. I am not afraid. Sir, these stories will not thwart me ; and I am going," I persisted.

Evidently the words 'stories' had offended him. His face would have indicated that, but there was not sufficient light for me to see all the change in his face. But his tones and words denoted, without a shadow of doubt, that feeling in him.

" You are a civilized gentleman, Sir, and will not believe our stories," he said. " Young man, you have much to learn about the world. Very well, you may go." Having said this, he went into his room and I was left on the platform.

Should I apologise to him ? I thought for a moment and decided that I had no need to. So I began to walk along ; I came out of the station and with my leather case in my hand began the last stage of my journey to my village.

The night was very calm and the air was quite still. There was absolutely no noise. The road was rather dark because of the trees.

All alone I walked my way. Thus I had done nearly a mile. It was rather sultry. I placed my suit-case down and taking my hand-kerchief from my coat pocket wiped my face and then, taking my leather case, I continued my journey.

I had only gone a few yards when I fancied I heard a sort of jingling noise behind me. I turned back and found nothing. So I dismissed it as mere illusion and proceeded. But I was convinced after a minute that there was a noise and that was no illusion ; I did hear the noise. Again I looked back and as far as I could see there was nobody.

I looked up at the trees and there was nothing there too. I resumed my walk.

Still the noise followed me, close at my heels. What was it? Could it after all be a ghost? For my part, I had never believed in them till then. But that night my mind began to give way slowly. I had heard of ghosts; people had told me that ghosts could not be seen and their presence could be detected only by a sort of metallic noise. Usually the ghosts were said to be evil doers.

I began to think of the noise. Could it be a ghost? I was sure I heard a noise; even while I was thinking I heard the noise. It might after all be a ghost. But I was not afraid. I thought of playing a trick on the ghost. With that intention in my mind I walked fast and strangely enough the ghost also began to speed up. The noise was always very close behind me. Suddenly I turned. The ghost had stopped. For, there was no jingling noise heard. Then I began to feel that I was no equal to these ghosts. Any way the ghost I met, appeared to be very agile, and I felt sure he was not to be trifled with.

Then, why was he following me? Could it be with an evil intention? As these questions began to rise in my mind one by one my courage began to fail me. Fear slowly crept into my mind. I was there all alone and what good could I be doing myself by being afraid? "I should be courageous," I told myself. But somehow the creeping fear seemed to get the better of me.

In my boyhood I had heard my old grand-mother speak of the significance of the 'Gayatri mantram'. She used to say that the chanting of the mantram would protect one from ghosts and evil-spirits. At this moment the words of the old lady came to my mind and I began to chant the mantram loudly. But of what use? Even then, I heard the ghost close at my heels. The noise that I was making lessened my fear, and that was all the effect of the Gayatri.

I had proceeded in this manner two furlongs after the ghost had begun to follow me. I was just nearing a tank by the side of the road. And as I approached it, I began to feel a choking sensation in my throat. My fear increased; was this the work of the ghost? Was this his design to get me into the tank? I had heard people say that some ghosts took a particular fancy in drowning persons in wells and tanks. Could it be that my ghost was one of that category?

I was in a dilemma. One question was whether I should not drink some water to relieve myself of the choking sensation. The other was whether it would not be advisable for me to avoid the tank altogether. Really, it was a knotty problem.

I made a bold resolve. I decided to get down the steps of the tank and drink some water. So I placed my suit-case down. The tank had such a gigantic banyan tree near it that the whole tank was its shadow. As I got down, I saw a shadow moving in the tank. For a moment I was afraid. But the next instant I regained my courage and got down.

I got to the last step and there mechanically turned back to see if there was anything visible behind, for all the while the noise was following me. I saw nothing. I sat down on the last step and took a handful of water and raised it to my lips. I should have drunk it but for the fact, that at that moment something touched my head. I was terrified and I screamed. Before I knew what I was doing, I had got up and begun to come out and hurry away. I checked myself and looked around me as I realised the fact. It was only a leaf that had fallen down from the tree. This made me some what bold again. I got down and drank some water and went up the tank. Still the noise followed me.

I wanted to wipe the water from my face. I put my hand into the coat-pocket for my hand kerchief; but it was not there. Had the ghost taken it? If he had, what possible use could he find for it? Oh! no, he would not have taken it. It should be in my pocket. And I dived my hand deep into the pocket. I could find no kerchief; there was only my bunch of keys.

Suddenly I jumped up. I had solved the whole mystery concerning the ghost. I had dropped my kerchief on the road, when I took it last, and the moment I dropped it the ghost had begun to follow me. All the while he had been in my pocket! the bunch of keys........................

Women—A discourse.

By K. V. A.

IT is indeed a grim irony of fate that woman-kind is still belittled by mankind, that woman is not given her inherent right of citizenship and she is not allowed to share the privileges of man. She is treated as something below or at least not on the same level as the other sex. Her position is that of an insect trampled upon, but yet not thoroughly defeated.

Yes, she has life. She has to rise up. She has to show to the world at large that she is not like a little fluttering butterfly, flying hither and thither and at the mercy of wanton boys. She has to reveal her innate forces of 'love, control and rule'. She is not a mere 'do—what—others—bid' but has to rule and be queenly.

But yet it is a consoling fact indeed that at the present day women are trying to rise up from the sloth and slumber to which they were subjected and are beginning to realize their immense power to rule the world.

In India, the position of women has very much deteriorated since the vedic times. Then she was regarded as an equal to man. She was given the same education, the same protection and the same rights as man. Woman in India was first and last a mother. "The ideal woman, in India, is the mother first and the mother last. The word woman calls up to the mind of the Hindu, motherhood." (Vivekananda). The equality of position in the household held by man and woman is well illustrated in that both husband and wife participate in all religious ceremonies. The women of vedic times also vied with man in attaining positions of social status and distinction. Conditions gradually changed owing to foreign impact. Especially during the Mughal period women-folk led more or less a secluded life. From that time onwards women folk in India became enslaved to the whims and fancies of man.

In the west and other countries the early history of the status of women folk is really appalling. Men despised women. They had no rights at all. They could not own property. They had no power to vote. They could not cultivate their individuality since they were considered by men as possessing no individualistic traits. They were even the butt of ridicule which was

at once cynical, selfish and sensuous. Some malignant proverbs were also in vogue then—

"Better a woman blind than too beautiful"

"A bad woman and a good woman need the rod".

But the literatures of the world reveal clearly that women had always been the true educators of the world. Such exalted characters as Seetha, Savitri, Sakuntala and a host of others stand as examples of the unique womanhood of ancient India.

Turning to western literature we find that Shakespeare, the master dramatist "has no heroes, but only heroines" he represents them (i. e. women) as infallibly faithful and wise counsellors—incorruptibly just and good examples......... strong always to satisfy even when they cannot save (Ruskin).

To-day women of other countries at least have realised their state and have shown themselves as equals to men in their mental, physical and cultural developments. Again, men themselves are beginning to acknowledge the rights of women. In the western countries and in countries like Turkey and Japan, the position that womankind has risen to, has really revolutionized these countries. We can now at once proclaim that the greatest countries in the world are those in which women are placed on the same level as men and are given the same rights and powers.

Western education has brought out the 'individual' in women and has made them members of society, doing service not only to the home, but to the world at large. To-day we see them fighting with men for the sole monopoly of and contributing not a little to the progress of civilisation. Women have already shown themselves eminently fitted for the governance of their homes, then why should they not be allowed to exercise their influence in the state as well?

From being mainly idealistic in the past they have now become realistic. Idealism has given place to realism, and we see women in the west have been transformed from mere shadows to real forms. Women in the west have shared a worthy place practically in every phase and walk of life; in the bar, in the army, in the civil and police organisation we see women working shoulder to shoulder with men.

In Japan women are getting into the thick of life's battles with characterestic feminine determination, courage and stability. There was a time in Japan too when Japanese women were gentle creatures who 'stayed at home, cooked, washed and tended babies—', but now the modern temper has created in them

a supernatural force which directs them to play their part along with men in the drama of life. In all walks of life women are to be seen working with men, (and 'the jokes are on the men folk these days') showing their superior ingenuity. The great position which Japan has assumed in the world politics at the present is largely due to the wonderful part played by the women of the land.

In Turkey, an amazing transformation has taken place. Women are seen in schools, factories, hospitals, law-courts, government offices and in banks doing their jobs quite efficiently and skilfully. One is amazed to see this sudden change in Turkey, where only twenty years ago women lived a life of seclusion in the harem, and never ventured beyond the four walls of their homes. But now they are to be seen everywhere in the public life of Turkey. They have played a very prominent part in the Turkish Renaissance, under the inspiring leadership of Kamal Ataturk during the National war of Independence. A recent record states:

"In the centre of Ankara there stands the National Monument, one aspect of which shows a woman in bronze, with a cannon ball on her back. This is a symbol of the Anatolian and who fought in the revolution and who, if her country is threatened by aggression is ready to fight again."

The inspiring historic words of Ataturk when he assumed power in 1923 have to be written in golden letters.

"If a social group of men contents itself with the progress and education of only one sex, that group is weakened by half. Our nation has decided to be strong and our absolute need to-day is the higher education of our women. They shall be instructed in every field of Science, and receive the same degrees as men. Men and women will walk together in all paths of life, and help each other. Let our women reveal their faces to the world, let them study the world with their own eyes." The Turkish women are given the same rights as men, and even in matters of divorce, inheritance, and franchise they enjoy equal rights with men.

But, how different is the position of women in India! India, which gave the whole world such ideals of womanhood as found in vedic lore and which stood as the source of a great part of the cultural development of Humanity is now slumbering unaware of her former splendour. Women form the majority of illiterates in our country. They are ignorant and are being dominated by convention and prejudice.

'Indian woman suffers taxation without representation. Tradition, religion, codes of morality, social status and even the legal system all lead to the undisputed right of man to the enjoyment and disposal of worldly goods, thus precluding women from making themselves economically self-sufficient. They are not given the same independence as men. They are left in their homes and like caged birds they have to struggle hard to come out and have a sight of the external world. The only aim in life for women is marriage and anything tending towards the intellectual advancement or cultural improvement is considered an unpardonable extravagance. This is the position of the majority of women in India. There are only a few educated women in India and it is their duty to see that they too are given their place in the progress of the world.

It is a well-known saying that " where a woman loved, she worshipped : where she gave, she gave her all ; where she was convinced of a cause, she would fight for it. Where she agreed to live for an ideal, she would die from it." Hers is a noble part to play. India is in a transitional stage now. She is casting off her vedic beliefs, but the new order has not come. Let not our reformers blindly copy the west which has its own defects. Of course they cannot bring back the glorious vedic times nor can they build their lives on the foundations of mere imitation. What is required is a synthesis of our own past and the present, the East and the West.

College Notes.

Changes in the staff.

Additions:-1. Assistant Lecturer in Physics: Janab Syed Yakub.
2. Assistant Lecturer in Chemistry: Sri M. E. Duraiswami.
3. Assistant Instructor in Electrical Engineering, Sri. M. Umanatha Rao.
4. Demonstrator in Physics: Sri. V. Venkoba Rao.

Changes:—1. Demonstrator in Chemistry, Sri. N. Anantapadmanabhan was relieved by Sri. E. S. Nilakantan
2. Tutor, Sri. T. Ramankutty Marar was replaced by Sri. V. Vaitheeswara Iyer.

University Examination Results March 1940.

Subject.		No appeared.	No. Passed, I Cl.	II Cl.	III Cl.	Total.	Percentage.
B. Sc.							
P. I	English	64	—	—	—	35	54·7
B. A.							
P. I	English	14	—	2	7	9	64·4
P. II	Malayalam	6	—	—	4	4	66·6
	Tamil	1	—	—	1	1	100
	Sanskrit	7	2	2	3	7	100
P. III	iii-b) Philosophy	1	—	—	1	1	100
	iv-a) History	3	2	—	1	3	100
	i-b) Math.	8	Not yet announced.				
Intermediate.							
P. I	English	87				66	76
P. II	Tamil	12				10	83·4
	Kannada	2				2	100
	Malayalam	40				33	82·5
	Sanskrit	33				31	93
P. III Group	i)	35				28	80
	ii)	47				27	57·5
	iii)	5				2	40
Complete Pass.		I Class 13					
		II Class 38					

Total 51 out of 87 sent up.
i.e. 58·6%

College Dramatic Society.

On July 27th a business meeting of the College Union was held in the College Long Hall to elect office bearers for the various associations for the year 1940-'41. Sri. V. Venkataraman M.A., L.T. presided. Sri. Lionel Pavamani of IV B. Sc. Class and Miss Mary Alexander of class I were elected the Secretary and Asst. Secretary respectively of the College Dramatic Society.

The inaugural address of the above society was delivered by Dr. C. C. Mathew, M. A., Ph. D. (Columbia) on Friday the 23rd August with Sri P. Ramanand M. A., the vice president of the society in the chair. Dr. Mathew in an eloquent and lucid manner spoke about the educative value of the stage and how it could be used as a powerful instrument by the young students to impart valuable education to their illiterate brethren. He spoke about his experiences in America and also about the American stage and Theatre. The function came to a close after a hearty vote of thanks by our Principal Dr. Savoor.

Lionel Pavamani,
Secretary.

The Tamil Sangam.

A general body meeting of the College Union was held in the last week of July under the presidency of Mr. V. Venkataraman, M. A., L. T., at which Sri. M. Somasundaram of IV U. C. and Sri. M. Mayil Swamy of II U. C. were elected unanimously as secretary and assistant secretary respectively. Vidvan S. Arumuga Mudaliyar, M. A, B. O. L., L. T. continues to be the vice-president of the Sangam.

On the 1st of August a business meeting of the Sangam was held when the vice-president occupied the chair. Mr. B. Ranganathan of IV U. C. was unanimously elected as the speaker for the first term.

On the 6th of August, Sri. C. K. Subramania Mudaliar, B, A. B. L. inaugurated the Sangam under the presidency of the vice-president of the Sangam.

On the 15th of August, Sri. A. Krishnaswamy of class I, delivered a lecture on "India and her youths" when Mr. B. Ranganathan, the speaker, was in the chair.

Malayalam Association.

Sri. P. A. Velayudhan and Sri. R. L. Venkiteswaran were elected secretary and assistant secretary respectively of the above

association during the general-body meeting of the College Union held under the presidentship of Prof. V. Venkitaraman on the 26th of July '40.

The inaugural address of the above association was delivered by Miss P. Devaky Amma B. A., L. T. of Moyan Girls High School on the 6th of August 1940. She spoke on "Malayalam poets and their works" with their gifted talents. Mrs. C. Chinnamu Mannadissiar, Head Mistress of M. G. H. S. presided. It was for the first time in the history of our College societies that ladies from outside addressed the students.

A debate was held on 15—8—40, when Sri. K. A. Unnikumaran Nair B. A. moved the resolution that 'Ahimsa is practicable'. Sri. P. Narayanan Nair, Siromany, of M. H. School opposed the resolution. Sri M. Sankunny presided. Many students and lecturers took part in the debate. The resolution when put to vote was lost.

Mahakavi Vallathol addressed the students at an extra-ordinary meeting held under the auspices of the Malayalam association when Sri. Manikath Narayana Menon M. L. C. took the chair. The Mahakavi spoke on "the Soul of Malayalam Literature"

The Historical Association (1940—41).

1. The business meeting of the College was held on 26th July '40 in the Long Hall at 4-5 P. M. under the distinguished presidencey of Sri V. Venkataraman, M. A., L. T., when Sri S. Doraiswamy of class IV was unanimously elected as the secretary of the above association for the academic year 1940—41 after being proposed and seconded by S. Ranganathan of class IV and Velayudhan of class IV respectively.

2. The inaugural address of the Historical Association was delivered by Sri M. Narayana Menon, B. A., B. L., M. L. C. on 7th August '40 in the Long Hall at 4-5 P. M, when Sri V. Venkataraman, M. A., L. T., presided. The subject for the occasion was "Freedom, a national asset". The meeting was a splendid success.

3. A debate of the Historical Association was conducted on the 15th of August in the Sanskrit Lecture hall at 4-15 P. M. when Sri. C. V. Narayana Iyer, M. A., L. T. occupied the chair. The resolution before the assembly was "In the best interests of India at present, Dominion status should be preferred to complete independence." Sri. S. Doraiswamy of class IV moved

the resolution and was seconded by Sri B. Ranganathan of class IV. Sri R. S. Venkateswaran of class IV opposed the resolution. Many students including the secretary of the General Union took part in the debate. The resolution was lost when put to vote. The members were enlightened by the ideas of Sri. V. Venkataraman, M. A. L. T., and Sri. C. V. Narayana Iyer, M. A., L. T. regarding the subject on this occasion.

Athletic Association.

The College playgrounds were fenced with barbed wire during the last vacation at a cost of Rs. 600/. Henceforth we need not fear any attacks or invasions from cattle.

Mr. M. Manjunath continues to be the Vice-President of the Association.

The following captains and vice captains were elected at the beginning of the last term.

Game	*Captains*	*Vice Captains*
Cricket	Mr. A. K. Madhavan.	Mr. S. V. Narasimhan.
Hockey	„ A. Madurai Rajan	„ K. Raman Nair.
Foot-ball	„ M. R. Ramachandran	„ M. Rajagopalan.
Badminton	„ P. Nachimuthu	„ M. Baladandapani.
Volley-ball	„ M Sankunny	„ R. Sarangadharan.
Basket-ball	„ K. Shanmugam	„ S. Govindarajan.

Ladies' Indoor games: Miss M. Subhadra.
Ladies' Outdoor games: „ P. Parvathy.

This year the moonsoon was unusually severe so that practically the whole of the first term the activities of our association were very much handicapped. When the weather brightened the term came to a close and so, only in the last fortnight of the last term, we could play with any amount of satisfaction.

Our teams in Cricket, Foot-ball, Hockey and Volley ball went to Coimbatore during the third week-end in August and played against the Agricultural College and the Govt. Arts College there. Though our teams were without any practice, they did not fare badly.

The hockey and volley ball teams of the Union Christian College, Alwaye came over here on the 18th August and played us on the 19th. Fortunately we were free from rain on that day. Our players played well, and beat them in hockey.

The Michaelmas tour has become an annual feature in the College now and this year, a party of 42 including 3 members of the staff went to Madras to play a series of matches there. It

was a very successful and enjoyable tour. Our players did very well on the whole and all must have immensely benefited by the trip. The Railway authorities' arranged for us a reserved carriage both for our forward and return journeys. All the matches were reported in the Mail and the Hindu ; but the following table gives the whole result at a glance.

17th *Cricket* against Engineers—Draw. They scored 194 for 9 and we 116 for 5.

Foot-ball against Engineers—Draw—3 all

18th *Volley-ball* against Medical College, Lost 2—0.

Cricket against Medical College—Lost. We were all out for 88 and they 109 for 1.

Foot-ball against Medicoes—won 6—5. It is noteworthy to mention that at half time we led 5—0

Hockey against M. C. C. High School—won 2—0

19th *Volley-ball* against Stanley Medical—won 2—0

Foot-ball against Technology—Lost 5—2.

20th *Volley-ball* against Muhamaden College—Lost. 3—1,

Cricket against Muhamadan College—Lost. They scored 164 and we 103. (Bad fielding mainly is the cause and batting collapse. 95 for 5 and all out for 103).

Hockey against Muhamadan College—Draw 1—1. (A good and interesting match)

21st *Volley-ball* against Alex. team. Won 3—1.

Cricket against Law College—Draw—we were all out 153 and they 115 for 5.

Foot-ball against Law College—draw 2 all.

Hockey against School of Technology—draw 1 all—(an exciting and good match.)

Summarising again, out of 4 Cricket matches, two were lost and two drawn. Of 4 Foot-ball Matches 2 were drawn, one won and one lost ; of 3 Hockey Matches 2 were drawn and one won ; of 4 Volley-ball Matches 2 were lost and two were won.

We are very thankful to the Headmaster of the Christian College School for giving us very fine accomodation, to Mr. A. T. Abraham for the trouble he took on our behalf, to Mr. A. Haridas for arranging all the fixtures and for remaining

with us practically throughout the tour and to all the College clubs for their matches and hospitality.

We are very thankful to Sri Manikkath Narayana Menon, Advocate and M. L. C. of Palghat for presenting us with a beautiful silver cup for conducting a Basket-ball tournament by the College. We are also thankful to Mr. S. Krishnankutty of Moothanthara, Tobacco Merchant, Palghat for presenting a beautiful silver cup to the College in memory of his grandfather for conducting a Volley-ball tournament.

THE GOVERNMENT VICTORIA COLLEGE VOLUNTEER CORPS.

Under the auspices of the Athletic Association of the College, we have been able to start a volunteer corps this year. In spite of all the attempts made, one could not be started earlier. The officers of the corps are Messrs. T. Chandrasekharan and L. G. Subbaraman. The idea is to give our College men the benefit of the U. T. C. which unfortunately will not be extended to Palghat under existing circumstances. At present there are 20 on the rolls and parades are held in the mornings from 7 to 8 A. M. on Wednesdays, Saturdays and Sundays. It is hoped that more will join and benefit by the facilities provided.

Victoria College Hostel Notes.

By P. SURENDRANATHA MENON.

As was expected we had more than 90 new applications for admission into the Hostel this year; but only 30 of them could be entertained. Since we felt that the bigger boys were in a better position to shift for themselves outside in some way or other we selected only the very small boys--all practically in the Junior Intermediate Class—for admission into the Hostel. The strength of the Hostel is made up as follows:—

Class	1	27 boarders,	B. Sc	111	10
,,	11	39 ,,	,,	1V	22
B. A.	111	1	B. A.	IV	3

Total 102.

When the newcomers were sufficiently accustomed to hostel life, nominations for the ministry were called for. Twenty-six gentlemen contested the elections. All of them were given an opportunity to address the voters. The polling was by ballot on the 23rd of July. Sri. Sankaran, the Hostel Manager was the Polling Officer and Sri. A. Govinda Wariyar, M. A., L. T., the Proctor of the Hostel this year acted as returning Officer. The election campaign was lively and the polling was done peacefully; but soon after the ten names of the successful candidates were published there was a crisis, four of them having resigned owing to disagreement on the question of allotment of portfolios. But a bye-election rectified matters; the following members of the Hostel finally constituted the new cabinet.

Sri. P. Surendranatha Menon,	IV B. Sc.	Speaker
,, T. K. Ramakrishnan,	IV B. Sc.	Prime Minister-Minister for Law and Order.
,, R. Sarangadharan,	II Class	Minister for 'Vicohoma'.
,, R. Ramachandra Rao,	IV B. Sc.	,, Health, Sanitation and Public Works.
,, M. Chaitanya Krishnan,	II Class	,, Home Administration.
,, S. Doraiswami	IV B. A.	,, Education.
,, R. Murugesan,	IV B. Sc.	,, Public Information.
,, T. Kannan,	IV B. Sc.	,, Sports & Recreation,
,, K. V. Chekutty,	Class II	Secretaries.
,, V. Narayanan,	III B. Sc.	

The parliament was inaugurated on 6th July 1940 by A. R. Serrailier Esq. I. C. S., Sub-Collector of Palghat. The Governor of the Hostel Government and the Speaker of the Parliament addressed the House on that occasion. Among the distinguished guests was Mr. K. N. Unnithan, I. C. S. of Coimbatore.

The first sessions of the 'Vicohopa' was held on the 9th of August. A number of questions touching upon various matters concerning the administration were put to the ministers and were suitably answered. Among the important resolutions passed was one by which the Parliament decided to give free boardership to three poor and deserving students. An important Bill was brought forward by Sri. M. R. Chidambaran of IV B. Sc. authorising the Hostel authorities to collect a sum of four annas from each boarder every year for the improvement of the Hostel Library, the Proctor being in charge of the selection of the books to be bought for the Library each year. The House unanimously accepted the Bill. The discussions took a lively turn when Sri. K. Venugopal introduced a resolution requesting the Government to supply 'pal-payasam' once a week. One of his supporters Sri. S. V. Narasimhan speaking on the resolution assured the House that 'pal-payasam' once in a week would keep the doctor away. The House accepted pal-payasam but decided to retain the Hostel Doctor.

This year a special Hostel Doctor has been appointed, and a fee of 6 annas per month is being levied from each boarder as medical fee. The need for a Hostel Doctor was very keenly felt last year and it was really a strain on the authorities last year when unexpected attacks of illness brought many students to bed. During these two months the doctor has treated more than a hundred cases which comprise all sorts of illnesses to which our Hostellers are heir to. The Hostel now has such a well-equipped and inviting 'Sick–Room' that a visit to it may tempt any one to fall ill!

Under the auspices of the Ministry of Education a Literary Association has been formed. It was inaugurated by Sri. M. Manjunath, M.A., L.T. Sri. P. Surendranatha Menon occupied the chair. The lecturer entertained the audience by a very humourous but thought provoking speech on the Art of Public Speaking. A Debate in Malayalam was also held on the 18th August when Sri. K. Madhavan Nair of IV B. Sc. moved the resolution that "In the opinion of this House Cinema going has done more harm than good to students". Sri. E. P. Bhaskara Guptan of

Class II presided. The motion was strongly opposed by Sri. T. Kunhunni of III B. Sc. A heated debate took place. The House rejected the resolution when put to vote.

This year also the members of the Hostel are taking active interest in the conduct of the Night School attached to the College. The Hostel has donated Rs. 25 towards the Night School from its Special Funds. Every day a member of the Hostel teaches the adult students for about an hour. Among the enthusiastic workers may be mentioned Sri. P. A. Srinivasan of Class II who is one of the Managing Secretaries.

The Hostel Journal 'Vichohoma' has been quite regular this year and already four issues till now. The following gentlemen constitute the Editorial Board:—

Sri. R. Sarangadharan, Class II	Minister-in-charge.
„ M. R. Ramachandran, Class II	English Editor.
„ K. Narayanan Nambudiri, Class II,	Malayalam Editor.
„ K. Shanmugham, III B. A.	Tamil Editor.

The magazine has not been lacking in contributions and it is hoped that it will prove a very good training-ground for budding journalists, artists, novelists, poets and cartoonists.

In Memoriam.

"A good name is better than precious ointment and the day of death better than the day of one's birth."

1. Mr. Glyn Barlow.

He was a former Principal of this College, and was one of the pioneers in the field of education on the West Coast. Eloquent tributes were made to this revered principal by his old students on the occasion of the "Jubilee" of this college.

His contributions to the college were varied, and of a far reaching character; and his influence over the students sublime, profound and lasting. He has won a permanent abode in the hearts of his students, as well as, of several others who have known him in various capacities, here and elsewhere. After his long labours in the vineyard as a good and faithful servant, he has now passed beyond the veil, rich in years, and richer in service to fellow human beings, and entered into the joy of his Lord. Let him be to us an example and a pattern; and so let us keep his memory alive and fresh.

2. Rao Bahadur R. Sekhara Menon.

He was the Chairman of the Palghat Municipal Council for some years, and, in that capacity, was connected with this College during important stages in its life; and he guided its destinies with remarkable wisdom. Quiet and calm and unassuming, he stood at the helm of affairs with a certainty and an assurance characteristic of the brave and the true. The college owes not a little of its present prosperity to this honourable, revered and stalwart friend, and will cherish his memory with esteem and regard.

3. Mr. P. N. Unnikrishna Menon.

He was for many years a popular teacher in the Victoria College High School, and a well-known figure in the college. He was the first Deputy warden of the College Hostel; and in that capacity, did great work as a pioneer in the field, making the Hostel a place of happiness and joy to its inmates, and a centre of light and laughter to all good friends of the college.

During his career he has served several Principals; and he has had the rare good fortune of having won the esteem and

the generous and appreciative friendship of almost every one of them.

In recent years, after his retirement, he continued his services to the college as an active and loyal member of the College Old Boys Association.

Full of mirth and jollity, characterized by zeal and sobriety, a guide and helper to those who sought his advice, and a never-failing friend to everybody, Mr. Unnikrishna Menon lived his life, diffusing warmth and light all around. He has now departed ; but is ever more alive, and retains for himself a dear place in the hearts of his students, his colleagues, and his friends, a fragrant memory to cheer and to sweeten human lives.

ബോധസുധാകരം.

(ഒരു വിദ്യാൎത്ഥി)

ഞാൻ ചിലപ്പോൾ കണ്ണുമടച്ച് വളരെ നേരം ഇരിക്കാറുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ പാഠപുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോഴായിരിക്കും. മററു ചിലപ്പോൾ വേറെ വല്ല പ്രവൃത്തികളിലും ഏൎപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സമയങ്ങളിലായിരിക്കും ഞാൻ അങ്ങിനെ ഇരിക്കുക. എന്നാൽ ഇതു്, വിവേകാനന്ദൻെറ രാജയോഗത്തിൽ വിവരിച്ച യോഗമുറകളിലെ 'ധാരണ' യോ 'ധ്യാന'മോ ആണെന്നു പ്രിയ വായനക്കാർ ശങ്കിക്കരുതു്. എനിക്ക് സന്യാസത്തിലേക്ക് വാസനയില്ല. ലോകത്തിൽ സുഖപ്രദങ്ങളായി കരുതുന്ന യാതൊന്നുംതന്നെ പരിത്യജിക്കുവാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമില്ല. ഇഹത്തെ ത്യജിച്ച് പരലോകത്തെ നേടണമെന്ന് എനിക്ക് ഒട്ടും മോഹമില്ല. കൈയിലുള്ള ഖഗത്തെ വിട്ടുംകളഞ്ഞ് പറക്കുന്നതിനെ പിടിക്കുവാൻ പോകത്തക്കവണ്ണം അത്ര വിഡ്ഢിയല്ല ഞാൻ. തീൎച്ചയായും അല്ല. എന്നാലും കണ്ണുമടച്ച് വളരെനേരം ഞാൻ ചിലപ്പോൾ ഇരിക്കാറുണ്ട്. അനാവശ്യങ്ങളും ഉപയോഗശൂന്യങ്ങളുമായ ചരിത്രപുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഒരു സുഖം എനിക്കതിൽ നിന്നു കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ അങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നതു്. ആ സമയങ്ങളിൽ എൻെറ മനസ്സിൻെറ സ്ഥിതി വൎണ്ണിപ്പാൻ കുറെ പ്രയാസമാണ്. ചിലപ്പോൾ എൻെറ മനസ്സ് ആദ്ധ്യാത്മിക ചിന്തകളാകുന്ന പൎവ്വതശിഖരങ്ങളുടെ മുകളിലേക്ക് നിഷ്പ്രയാസം കയറിച്ചെല്ലും. മററു ചിലപ്പോൾ ഭൌതികങ്ങളായ ചിന്താസാഗരത്തിൻെറ അടിത്തട്ടിലേക്കാണ്ടുപോകും. ചിലപ്പോൾ കാമക്രോധാദികളാകുന്ന ശത്രുക്കളോടു പടവെട്ടുകയായിരിക്കും; മനോരാജ്യത്തിലെ മോഹനരൂപിണിയായ രാജ്ഞി അതിനെ ബന്ധിച്ചുംകൊണ്ട് എങ്ങോട്ടെങ്കിലും പോകുകയായിരിക്കും മററു ചിലപ്പോൾ. ജൎമ്മൻകാരുടെ പരാക്രമത്തെ ആലോചിച്ച് ഞാൻ രസിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഉടനെതന്നെ ആ പരമദുഷ്ടന്മാർ ഫ്രാൻസിനെ ആക്രമിച്ചതു കാരണം അവിടെയുണ്ടായിട്ടുള്ള ഭയങ്കരമായ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ആലോചിച്ച് വ്യസനിക്കുകയും ചെയ്യും. വൎത്തമാനക്കടലാസ് വായിക്കുമ്പോൾ രസത്തിനുവേണ്ടി എന്തുകൊണ്ടാണ് ഹിററ്ലർ ബ്രിട്ടനെ ആക്രമിക്കാത്തതെന്നു ഞാൻ ചിലപ്പോൾ വിചാരിക്കും. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ അയ്യോ, അങ്ങിനെയൊ

ന്നും ഉണ്ടാവരുതേ, ഒരുപക്ഷേ ജർമ്മനി ജയിച്ചാൽ—ഹിററ്ലർ കിഴക്കോട്ടൊന്നു കടന്നാൽ—ഭാരതമാതാവ് ആ നിഷ്ഠുരൻെറ ഭയങ്കരനേത്രങ്ങൾകണ്ട് കിടുകിടെ വിറക്കേണ്ടിവരുന്നതിനെ ആലോചിച്ച് നടുങ്ങുകയായിരിക്കും മററുചിലപ്പോൾ. ഇങ്ങിനെ പല ചിന്തകളും എൻെറ മനസ്സിൽക്കൂടെ കടന്നുപോകാറുണ്ട്.

നേരം സന്ധ്യയായിരിക്കുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ വിധത്തിൽ എൻെറ മുറിക്കകത്ത് ഞാൻ കണ്ണുമടച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. തൽസമയം എൻെറ മനോദൃഷ്ടിയുടെ മുമ്പിൽ കണ്ടത് ഒരു സൈന്യമായിരുന്നു. വലിയ ഒരു സൈന്യം ഒരു ദിക്കിൽനിന്നു മറെറാരു ദിക്കിലേക്കു യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ അവിചാരിതമായി ശത്രുപക്ഷക്കാരുടെ ആക്രമണം ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ വഴിയൊരുക്കിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന ഒരു സൈന്യമായിരുന്നു ഞാൻ കണ്ടതു്. അതെ, സംഭവ്യങ്ങളായ അത്യാപത്തുകളെ തടയുവാൻ മുമ്പേഗമിക്കുന്ന ഒരു രക്ഷാസൈന്യം. ഉടനെ എനിക്കോർമ്മവന്നു, നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും മനസ്സാമ്രാജ്യത്തിലും ദൈനംദിനം അനേകം വിപത്തുകൾ ഉണ്ടായേക്കാനിടയുണ്ടെന്നും എന്നാൽ അങ്ങിനെ സംഭവിക്കാത്തത് മേൽപറഞ്ഞ രക്ഷാസൈന്യംപോലെ നമ്മുടെ മനസ്സിന്നും ചില സാമഗ്രികളുള്ളതുകൊണ്ടുമാണ് എന്നു്. സുഖദുഃഖസമ്മിശ്രമായ ഈ ലോകത്തിൽ, ദാരിദ്ര്യം, മഹാരോഗം, മരണം ഇവയെല്ലാം സാധാരണ സംഭവങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ലോകത്തിൻെറ സ്വാഭാവികങ്ങളായ ഈ സംഗതികളെ മനുഷ്യർ അസംഭാവ്യങ്ങളായ മഹാവിപത്തുകളായിട്ടാണ് കരുതുന്നതു്. പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന സന്തോഷംകൊണ്ടോ, അപ്രതീക്ഷിതമായ ദുഃഖംകൊണ്ടോ എത്രയോ ആളുകൾ മരിക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ എന്നന്നേക്കും രോഗികളായിത്തീരുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനെല്ലാം കാരണം ഞാൻ പറഞ്ഞ ഒരു രക്ഷാസൈന്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. നോക്കുക ; ഒരാളുടെ പ്രേമഭാജനം രോഗമായിക്കിടക്കുന്നു. അയാളുടെ സർവ്വസ്നേഹത്തിന്നും ഇരിപ്പിടമാണവൾ. അയാളുടെ ജീവിതത്തിലെ സകലാദർശങ്ങൾക്കും ആധാരമാണവൾ. അവൾ അയാൾക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ സഹധർമ്മിണിയാണ്. പെട്ടെന്നു അവൾ മരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെയൊരു സംഭവം ഉണ്ടായേക്കാമെന്നു് അവളുടെ ഭർത്താവ്, ആ സാധു തീരെ വിചാരിക്കാത്തതാണ്. അപ്രതീക്ഷിതവും അമിതവുമായ ശോകത്താൽ അ

യാളുടെ മനസ്സ് തകരുന്നു. പിന്നെ നാം അയാളെ കാണുന്നത് ഒരു ഭ്രാന്തനായിട്ടാണ്.

എന്നാൽ അധികം പേൎക്കും ഈ രക്ഷാസൈന്യമുള്ളതുകൊണ്ടു് അവൎക്കാൎക്കും ബുദ്ധിഭ്രമമോ രോഗമോ ബാധിക്കുന്നില്ല. മാന്യവായനക്കാരുടെ വീട്ടിൽ ആരെങ്കിലും കഠിനരോഗമായിക്കിടക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ അയാൾ മരിച്ചാലുള്ള സ്ഥിതിഗതികളെപ്പററി ആലോചിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പറവാൻ സാധിക്കുമോ. ഒരുപക്ഷെ നിങ്ങൾ കല്പിച്ചുകൂട്ടി ആലോചിച്ചിട്ടില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സ് നിങ്ങളറിയാതെതന്നെ അവയെല്ലാം നോക്കിക്കാണുന്നു. രോഗിവാസ്ഥവത്തിൽ മരിക്കുന്നതിന്നുമമ്പുതന്നെ നാം അയാൾ മരിച്ചാലുള്ള സ്ഥിതികളെപ്പററി ആലോചിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് നാമാരും ബുദ്ധിഭ്രമമോ, മററുവല്ല രോഗങ്ങളോ നേരിടത്തക്കവണ്ണം അത്രമാത്രം കഠിനദുഃഖം അനുഭവിക്കാത്തതു്. അങ്ങിനെ മുൻകൂട്ടി ആലോചിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നമുക്ക് നേരിടാനിരിക്കുന്ന സങ്കടങ്ങളുടെ കുറെ ഭാഗം അനുഭവിക്കുകയും ബാക്കിയുള്ള ദുഃഖത്തെ സഹിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുകയുമാണ് നാം ചെയ്യുന്നതു്. ഇതാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞ മനസ്സിൻെറ രക്ഷാസൈന്യം.

എനിക്ക് മേൽപറഞ്ഞ വിധത്തിലുള്ള ദുഃഖങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല, എൻെറ വീട്ടുകാരെല്ലാം ദൃഢഗാത്രന്മാരാണ്. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ മരണത്തെപ്പററി മുൻകൂട്ടി ആലോചിക്കേണ്ട സന്ദൎഭം എനിക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഞാൻ ഒരു യുവതിയെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. സാധാരണക്കാൎക്കും ഒരു സ്ത്രീയെ അത്രമാത്രം സ്നേഹിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നു എനിക്കുതോന്നുന്നില്ല. "മനുഷ്യൻ കൎമ്മം ചെയ്യുന്നു; അതിന്നനുസൃതമായ ഫലം അവന്നു കിട്ടുന്നു" എന്ന ഗീതയിലെ തത്വം ശരിയാണെങ്കിൽ എനിക്ക് അതിനെപ്പററി സംശയത്തിന്നും വഴിയില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും മനസ്സിന്ന് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരധൈര്യം. ഞാൻ ഇന്ത്യയിലാണ് ജനിച്ചിരിക്കുന്നത്, അതെ പരിപാവനമായ ആ കൎമ്മഭൂവിൽ. അതുതന്നെയാണ് എൻെറ മനസ്സിനെ ഇങ്ങിനെ അധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നതു്. വല്ല യൂറോപ്യദേശങ്ങളിലായിരുന്നു ഞാൻ ജനിച്ചതെങ്കിൽ എനിക്ക് എൻെറ സ്നേഹം വിഫലമാകുമോ എന്ന സംശയത്തിന്നുതന്നെ ഇടയില്ലായിരുന്നു.

ഉടനെ എനിക്കൊരു വിവാഹാഘോഷം കേൾക്കാവുന്നു. നാദസ്വരത്തിന്റെ കർണ്ണാകർഷകമായ മധുരധ്വനി എന്റെ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ അലച്ചുകയറി; മന്ദമാരുതൻ എവിടെനിന്നോ മനസ്സിനെ മയക്കുന്ന സൌരഭ്യവും വഹിച്ച് എന്റെ അടുക്കലെത്തി; ആ നാലുകെട്ടിന്റെ നടുമുററത്തിൽ പച്ചിലകൊണ്ടലങ്കരിച്ചിരുന്ന പന്തലിൽ ആളുകൾ തിങ്ങിക്കൂടിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ആ യുവതി അതാ വസ്ത്രാലങ്കാരഭൂഷിതയായി നമ്രമുഖിയായി നില്ക്കുന്നു. അവളുടെ മുമ്പിലതാ ഒരു യുവാവുണ്ട് നില്ക്കുന്നു. സന്തോഷവും കുറച്ചൊരു പരിഭ്രമവും ഇടകലർന്ന മുഖത്തോടു കൂടിയ ആ രൂപം എന്റേതാണോ എന്നു ഞാൻ ഉററുനോക്കി. അല്ല; അതെന്റേതല്ല. മേലാൽ എന്റേതെന്നോ എന്റേതാവുമെന്നോ പറയാനോ വിചാരിക്കാനോ പാടില്ല. അല്പസമയത്തിന്നുള്ളിൽ, ആ യുവതിയുടെ മനോഹരങ്ങളായ ബാഹുലതകൾ ഉയർന്നു. അതിലുണ്ടൊരു പുഷ്പമാല്യം.....................

ഞാൻ കണ്ണുതുറന്നു; ഘനമായൊന്നു നിശ്വസിച്ചു. മന്ദമാരുതൻ അപ്പോഴും വീശുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആകാശമുഖത്തിൽനിന്നു മേഘങ്ങൾ നീങ്ങി. ചന്ദ്രികയുടെ പ്രകാശം എന്റെ മുറിക്കുള്ളിൽ പരന്നു. മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന മേശപ്പുറത്തു കിടന്നിരുന്ന ഒരു പുസ്തകത്തിലേക്ക് എന്റെ ദൃഷ്ടികൾ ഞാനറിയാതെതന്നെ പതിഞ്ഞു. “ബോധസുധാകര” മായിരുന്നു അത്.

ജമ്മനിയിലെ വിദ്യാൎത്ഥികൾ.

(എം. പി. ഭാസ്കരൻ, Class I, Gr. II.)

ഓരോ രാജ്യത്തിലുള്ള മീമാംസകന്മാർ അവരുടെ ആദൎശങ്ങളെ അതാതുരാജ്യത്ത് പ്രചരിപ്പിക്കുന്നത് വിദ്യാഭ്യാസംവഴിക്കുതന്നെയാണെന്നുള്ളതിലേക്കു ചരിത്രത്തിലെ ചില പേജുകൾതന്നെ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതാണ്. ഇംഗ്ലീഷുകാർ അവരുടെ കലാലയങ്ങളിൽബ്രിട്ടീഷാദൎശങ്ങളോടുകൂടിയവയും, സ്വദേശാഭിമാനോദ്യതകങ്ങളും ആയ നൂതനപാഠപുസ്തകങ്ങൾ വിദ്യാൎത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതേസമയത്തുതന്നെ ജമ്മൻജനത സ്വമതാനുകൂലങ്ങളും, രാഷ്ട്രീയാഭിമാനകരങ്ങളും ആയ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ച് വിദ്യാൎത്ഥികളെ സ്വമതാനുയായികളാക്കിത്തീൎക്കുന്നു. മൃദുലഹൃദയന്മാരായ വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ രാഷ്ട്രീയാദൎശങ്ങളെ ബാല്യകാലത്തുതന്നെ കുത്തിവെക്കുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധന്മാരായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ളത് ജമ്മൻകാരാണെന്നുള്ളതിലേക്ക് രണ്ടുപക്ഷമില്ല. ജമ്മനിയിലുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ അദ്ധ്യയനസമ്പ്രദായവും, അവരുടെ ജീവിതഗതിയും, പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളുടെ നിറവും കണ്ടാൽ, തീൎച്ചയായും അവിടെയുള്ള ഓരോ വിദ്യാൎത്ഥിയും അടുത്ത ഭാവിയിൽ ഓരോ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരായിത്തീരുമെന്നതിന്ന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായവും, അതിന്നനുഗുണമായ പരിസരവുമാണ് നാം ഇന്ന് ജമ്മനിയിൽ കണ്ടുവരുന്നത്. ആറാംവയസ്സ് കാലെടുത്തുവെക്കുന്ന അവസരത്തിലാണ് പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ ജമ്മൻ ബാലന്മാരെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നത്. ആ ബാലന്മാർ അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ അവരുടെ രാഷ്ട്രപതിയുടെ ബിംബത്തെയാണ് വീക്ഷിക്കുന്നത്. മറെറാരുപ്രകാരത്തിൽ വീക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ ജമ്മനിയിലെ ഓരോ അദ്ധ്യാപകന്മാരും ഹിററ്ലരുടെ അപദാനങ്ങളെ സ്തുതിക്കുന്ന ഓരോ സ്തുതിപാഠകന്മാരാണ്. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ പ്രഥമകൎത്തവ്യം ബാലികാബാലന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ഹിററ്ലറുടെ ബിംബത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയാകുന്നു. "ഹെയിൽ ഹിററലർ" എന്ന് അദ്ധ്യാപകൻ ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിക്കുമ്പോൾ കൊച്ചുകുട്ടികളെല്ലാം ഒരുമിച്ച് നിലവിളിക്കുന്നു. അടുത്ത അവസരത്തിൽ വിദ്യാൎത്ഥികളോട് അദ്ധ്യാപകൻ ചോദിക്കുന്നത് ജമ്മൻകാരെന്നനിലയിൽ നമ്മുടെ ഒന്നാമത്തെ ധൎമ്മമെന്ത്? എന്നാകുന്നു. ഉടനെതന്നെ അദ്ദേഹം "രാഷ്ട്രപതിയെ സ്നേഹിച്ച് അ

നുസരിക്കുകമാത്രം" എന്ന സമാധാനമാണ് പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലുള്ളപോലെ "ഹരിഃ ശ്രീ ഗണപതയേനമഃ" എന്നല്ല അവിടത്തെ വിദ്യാൎത്ഥികളെ ആദ്യമായി അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതു്. "ഹിററ്ലർ എന്റെ രക്ഷകനാണെന്നും, ലോകത്തിൽവെച്ച് ഉത്കൃഷ്ടമായ രാജ്യം ജൎമ്മനിയാണെന്നും," ആണ് അവരെ പ്രഥമമായി പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. കുട്ടികൾക്ക് നൽകുന്ന ശിക്ഷകളുംകൂടി രാഷ്ട്രീയസിദ്ധാന്തത്തിന്ന് അനുഗുണമായ രീതിയിലായിരിക്കും.

പത്താംവയസ്സിന്നുശേഷമാണ് കുട്ടികളുടെ പ്രധാനമായ വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിക്കുന്നതു്. അവിടത്തെ സെക്കൻടറി അദ്ധ്യാപകന്ന് ഇവിടത്തെപ്പോലെ ട്രെയിനിങ്ങ്സർട്ടിഫിക്കററല്ല വാങ്ങേണ്ടതു്. തൽസ്ഥാനത്തു് ആ രാജ്യത്തിലുള്ള നാസിനേതാവിന്റെവക്കൽനിന്ന് "ഇദ്ദേഹം ഒരു യഥാൎത്ഥ നാസിയാണെ"ന്നുള്ള സാക്ഷ്യപത്രമാണ് കൈക്കലാക്കേണ്ടതു്. അദ്ധ്യാപകന്മാൎക്കെല്ലാവൎക്കും സൈനികപരിശീലനം നിർബന്ധമാണ്. 1933ൽ അവിടത്തെ വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി പറയുകയുണ്ടായി, "അദ്ധ്യാപകന്മാർ ജൎമ്മനിയിൽ ഒരു സ്പാർട്ടൻവൎഗ്ഗത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഭടന്മാരായിരിക്കേണമെന്ന്." അവിടത്തെ മിക്കകലാലയങ്ങളും സൈനികാദൎശത്തെ മുൻനിൎത്തിക്കൊണ്ടാണ് ജീവിച്ചുവരുന്നതു്. അവിടത്തെ കുട്ടികൾക്ക് കണക്കുകൊടുക്കുന്നതു് യുദ്ധവിമാനങ്ങളുടെ ഗതിവേഗത്തെപ്പററിയും ബോമ്പുകളുടെ ഘനത്തെക്കുറിച്ചുമായിരിക്കും.

പ്രകൃതിവിജ്ഞാനീയം പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ പണ്ടത്തെ ആപ്പിൾപഴത്തിന്ന് അവിടെ അശേഷം സ്ഥാനമില്ല; തൽസ്ഥാനത്തു് ബോമ്പുകൾവീഴ്ത്തി കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് അദ്ധ്യാപകന്മാർ ചെയ്യുക. ഭൂമിശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകൻ ജൎമ്മനിയുടെ വൎത്തമാനകാലത്തിലേക്ക് കണ്ണോടിക്കാറില്ല. നേരേമറിച്ച് ജൎമ്മനിയുടെ ഭാസുരമായ ഭൂതകാലം എങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്നും ആസന്നമായ ഭാവി ഏതുവിധത്തിലായിരിക്കുമെന്നും മററുമുള്ള സംഗതിയെപ്പററി ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമായി ചർച്ചചെയ്തു് വിദ്യാൎത്ഥികളെ അഭ്യസിപ്പിക്കും.

ജൎമ്മനിയിൽ വിദ്യാൎത്ഥികളെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന വേറൊരു രസാവഹമായ സംഗതി ഉണ്ടു്. 10 വയസ്സിന്നുശേഷം ഓരോ വിദ്യാൎത്ഥിക്കു നാസി ഗവമ്മെണ്ടു് ഓരോ "പാട്ടിറിക്കാർട്ടു്" നൽകുന്നതാണ്. നാസി കക്ഷിയിൽ ഒരംഗമായിരിക്കുവാനുള്ള അൎഹതയെ പൂ

ത്ഥീകരിക്കുന്ന ഒരു രേഖയാണ് ആ റിക്കാർട്ട്. വിദ്യാത്ഥി അതിൽ പറയുന്ന നിയമങ്ങളെ പ്രവൃത്തിപദ്ധതിയിൽ കൊണ്ടുവന്നാൽ മാത്രമെ അവന്നു നാസി കക്ഷിയിൽ സ്ഥാനമുള്ളു. ഈ രേഖ കൈവന്ന വിദ്യാത്ഥി അതിലെ നിയമങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് തൻെറ ജീവിതഗതികളേയും, ചിന്തകളേയും നാസിസത്തിൽ വാത്തെടുക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ നാലുകൊല്ലം ഒരു നാസി നേതാവിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യുന്ന വിദ്യാത്ഥി തൻെറ പാഠശാലയിൽനിന്ന് പുറത്തുപോകുന്നതു് ഹിററ്ലരുടെ ഒരു സ്തുതിപാഠകൻ എന്ന നിലയിലാണ്. വിദ്യാത്ഥിജീവിതംമുതല്ക്കുതന്നെ അവരെ നാസികളായി സൃഷ്ടിച്ചുവിടാനാണ് ആ ഗവമ്മേണ്ടിൻെറ പരിശ്രമങ്ങൾ. എല്ലാ ശനിയാഴ്ചതോറും, ഓരോ വിദ്യാത്ഥിയും സൈനികപരിശീലനം നടത്തേണമെന്നുള്ളതിലേക്ക് കക്ശമായ നിയമമുണ്ട്. മദ്ധ്യാഹ്നസമയത്തിൽ യാതൊരു വിശ്രമവുംകൂടാതെ സവ്വരും യുദ്ധപരിശീലനം ചെയ്യണം. 15 വയസ്സ് പ്രായമായ ഒരു കുട്ടി ദിവസത്തിൽ 11 റാത്തൽ ഭാരം തൂക്കിക്കൊണ്ട് 15 നാഴിക സഞ്ചരിക്കേണമെന്നുണ്ട്. ഇതിന്നു അശക്തന്മാരായ വിദ്യാത്ഥികളെ കക്ഷിയിൽനിന്ന് നീക്കം ചെയ്യുകയും അവരുടെ പാർട്ടി റിക്കാർട്ട് മടക്കി വാങ്ങുകയും ചെയ്യും. ഇതെല്ലാം സാധാരണന്മാരായ വിദ്യാത്ഥികളുടെ ജീവിതരീതിയാണ്.

പ്രമാണിമാരുടെ പുത്രന്മാരെ 12 വയസ്സാകുമ്പോൾ നാസിത്തലവന്മാരെ വാത്തെടുക്കുന്ന "ഹിററ്ലർ ബോർഡിങ്ങ് സ്കൂളി"ലാണ് ചേക്കുക പതിവ്. ആ സ്ഥാപനങ്ങൾ അച്ചടക്കത്തിൻെറ മാതൃകകളാണ്. സൈനികനിഷ്ഠയോടുകൂടിയ ജീവിതത്തെയാണവിടെ ആദ്യംമുതൽ അഭ്യസിപ്പിച്ചുവരുന്നതു്. നാസി നേതാക്കന്മാരുടെ ശിരഃകമ്പത്തിന്നു ഭാഗ്യംലഭിച്ചതായ ഒന്നോ, രണ്ടോ പത്രങ്ങൾ മാത്രമേ വിദ്യാത്ഥികൾക്കു വായിക്കുവാൻ അനുവാദമുള്ളൂ. കിടക്കുവാൻ വൈയ്ക്കോൽകൊണ്ടുള്ള കിടക്കയും ഭക്ഷിക്കുവാൻ പരുക്കൻ പദാത്ഥങ്ങളും മാത്രമേ അവക്കു നൽകുകയുള്ളൂ. ആ ജീവിതംകൊണ്ട് വിദ്യാത്ഥികൾക്ക് സഹിഷ്ണുത ധാരാളം ലഭിക്കുന്നു. 12-ാംവയസ്സിൽ ബോർഡിങ്ങിൽ ചേരാത്ത കുട്ടികൾക്ക് 18-ാംവയസ്സിലായിരിക്കും അവരുടെ ജീവിതഗതിയെ തീച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടുന്ന കാലം. സ്വസ്തികമുദ്ര ധരിക്കുവാൻ അവർ യോഗ്യന്മാരാണോ എന്ന് നാസിത്തലവന്മാർ തീച്ചപ്പെടുത്തും. അതിന്നുവേണ്ടി അവർ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പ്

നടത്തും. തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പെട്ടവരുടെ ജീവിതം ശോഭനമാണെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പരാജിതന്മാരായവക്ക് യാതൊരു പ്രോത്സാഹനവും ലഭിക്കുന്നതല്ല.

വിജയികളായവരെ പ്രഥമമായി രാഷ്ട്രപതിയാണീശ്വരനെന്നും, അച്ചടക്കം ലംഘിച്ചാൽ പാപമാണെന്നും മററും തുടങ്ങിയ 12 ഹിററ്ലർ പ്രമാണങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇത്രത്തോളംകൊണ്ട് തിരഞ്ഞെടുപ്പ് പരിപൂർണ്ണമായെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. ആറുമാസം ഓരോരുത്തരും ലേബർ സർവ്വീസിൽ പ്രവൃത്തി എടുക്കേണമെന്നുണ്ട്. ദിനംപ്രതി 6 മണിക്കൂർ പ്രവൃത്തി എടുക്കേണമെന്നാണവിടത്തെ പ്രധാനമായ നിയമം. റോഡു വെട്ടുക, ചെറിയ കോട്ടകൾ പണിയുക, കാടുവെട്ടി തെളിയിക്കുക, മുതലായവയാണവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ. ലേബർസർവ്വീസിൽനിന്നു വിട്ടതിന്നുശേഷം 2 കൊല്ലം സൈനികജീവിതം നയിക്കേണമെന്നുണ്ട്. അതിന്നുശേഷം പുറത്തുവരുന്ന ഒരു ജർമ്മൻ യുവാവ് രാഷ്ട്രപതിയുടെ നാവാകുമെന്നാണ് നാസികളുടെ മതം. ജർമ്മനിയുടെ സംസ്കാരപരിഷ്കാരങ്ങളെ വേണ്ടവിധം പരിരക്ഷിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളെയാണ് ജർമ്മൻ സർവ്വകലാശാലകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്.

സ്വാതന്ത്ര്യപ്പൂങ്കാവനത്തിൽ തത്തിക്കളിക്കുന്ന ജർമ്മൻ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ജീവിതഗതിയും പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കാരിരുമ്പുചങ്ങലയിൽ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാരതീയ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ജീവിതരീതിയും താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഓരോ ഭാരതീയവിദ്യാർത്ഥിയും പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അങ്ങേ അററത്തിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് എന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഭാരതീയവിദ്യാർത്ഥികളെ ലോകോത്തരപൌരന്മാരും, സ്വദേശാഭിമാനികളും ആക്കിത്തീർക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം സ്വാതന്ത്ര്യവെളിച്ചത്തിൽ മാത്രമേ ആവിർഭവിക്കുകയുള്ളൂ. സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിലുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളോട് കിടപിടിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള ഒരു വിദ്യാർത്ഥിസംഘവും ലോകത്തിലുണ്ടാവുകയില്ലെന്ന് നമുക്ക് വിശ്വസിക്കാം. ഇന്ന് ഇതരരാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുള്ള ഔൽകൃഷ്ട്യം അവർ സ്വതന്ത്രന്മാരാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. ആ സ്വാതന്ത്ര്യം നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കൈവന്നാൽ അവർ തീർച്ചയായും രാഷ്ട്രാഭിമാനികളും കർമ്മകുശലന്മാരും ആകുമെന്നുള്ളതിന്ന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല

വിധിവിഗതികൾ.*

(വെൽസ്)

കാലം പിന്നെയും കഴിഞ്ഞു. കഥകൾ നിറഞ്ഞമാസം നാലല്ല പതിന്നാലുതന്നെ പറന്നുപോയി. ഇന്നും ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തിൽ തിരതല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ സംഭവം ശിലാലിഖിതംപോലെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നു. കലങ്ങിമറിഞ്ഞു അലറിയാടുന്ന തിരമാലകൾ വെൺനുരപ്പല്ലുകൾ കാട്ടി ഓടിയടുക്കുന്ന രാക്ഷസിയെപ്പോലെ വാപിളക്കുന്നതു അതിഭയങ്കരം! ഹാ! കൈകാലുകൾ കഴയുന്നു! കുതിച്ചു ചാടുവാൻ കഴിയാതെ.

അന്തമില്ലാതുള്ളൊരാഴത്തിലേക്കിതാ
ഹന്ത! താഴുന്നു! താഴുന്നു!! കഷ്ടം!!!
പൊന്താനുഴറുന്ന കാൽനില്ക്കുന്നില്ലെൻെറ
ചിന്തേ ചിറകുകൾ നൽകണേ നീ.

സർവ്വകലാശാലയിലെ അക്കൊല്ലത്തെ പരീക്ഷ അവസാനിച്ചു. ചരിത്രം വായിച്ചു മടുത്തിരുന്ന ഞങ്ങൾ വിമുക്തരായ തടവുകാരെക്കാൾ ആനന്ദവും ആശ്വാസവും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഊണും ഉറക്കവും വെടിഞ്ഞ്, കടൽതീരത്തിലെ മന്ദമാരുതനും, സിനിമാപടങ്ങളിലെ പ്രണയ സല്ലാപങ്ങളും, കളവാണികളുടെ മധുരങ്ങളായ ഗാനപ്രവാഹങ്ങളും തേടി ആ രാത്രി മുഴുവനും അങ്ങുമിങ്ങും അലഞ്ഞുനടന്നു. പുസ്തകം കയ്യിലെടുക്കുമ്പോഴേക്കും ഉറക്കം തൂങ്ങാറുള്ള ഞാൻ അന്നത്തെ പൂനിലാവിൽ പുളകിതഗാത്രനായി തീരത്തുള്ള പാറപ്പുറത്തിരുന്ന് കടലിൽ ചരക്കിറക്കുവാനണഞ്ഞിട്ടുള്ള കപ്പലുകളിലെ മിന്നാമിനുങ്ങു വിളക്കുകളേയും മുകളിൽ അണഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദീപസ്തംഭത്തേയും തലക്കുമീതെ തിളങ്ങികൊണ്ടിരിക്കുന്ന താരകക്കൂട്ടത്തെയും മാറി മാറി നോക്കികൊണ്ടിരുന്നു.

അരുണദേവൻ മ്ലാനവദനനായാണ് ഉദിച്ചുപൊന്തിയതു്. വളരെക്കാലം കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചങ്ങാളർ തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞു പോകാറായി. പലരും അവരവരുടെ സാധനങ്ങളുംകൊണ്ടു തീവണ്ടിമുറികൾക്കുള്ളിൽ സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചു എങ്കിലും ഞങ്ങൾക്ക് ആ

* തലശ്ശേരിയിലെ രണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ദുർമരണത്തെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ട്.

ദിക്കിലെ ഭംഗിയുള്ള പ്രദേശങ്ങളെ സന്ദർശിക്കാതെ മടങ്ങുവാൻ മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. വാസസ്ഥലത്തുനിന്ന് അഞ്ചാറു നാഴിക ദൂരെ മനോഹരമായ ഒരു ദ്വീപ്, തീരത്തുനിന്നു അധികം അകലെയല്ലാതെ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു. ജലപ്പരപ്പിൽനിന്ന് വളരെ ഉയർന്നു കിടക്കുന്ന ആ തുരുത്തിൽ വൃക്ഷങ്ങളും വള്ളികളും വളർന്ന് ഒരു പച്ചപ്പന്തലായി പരിലസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അഞ്ചു പേരടങ്ങിയ ഒരു സംഘം വിദ്യാർത്ഥികൾ ആ സുന്ദരദ്വീപിൽ ചെന്ന് അവിടത്തെ സുഖാമൃതം അനുഭവിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

പുലർച്ചെതന്നെ ഞങ്ങൾ ദ്വീപിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അഞ്ചുപത്തടി നടന്നപ്പോഴേക്കും വീട്ടിലുള്ള സാരമേയം ഞങ്ങളെ തുടർന്നു. “കാ”ന്നിടുവാൻമാത്രം പഠിച്ചിട്ടുള്ള അതിന്നു ഭാവിയെക്കുറിച്ച് പ്രവചിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നു അല്പമെങ്കിലും കരുതിയില്ല. ഞങ്ങൾ അതിനെ ആട്ടിയോടിച്ച് കടൽക്കരയിൽക്കൂടി ആടിയും പാടിയും നട തുടർന്നു. അഞ്ചാറു നാഴിക ദൂരം യാത്രചെയ്തതു് അറിഞ്ഞതേയില്ല. ആത്മമിത്രങ്ങൾ ഒരുമിച്ചാലുള്ള സന്തോഷം അവർണ്ണനീയമാണല്ലോ!

തുരുത്തിലേക്കു കടക്കുവാൻ തോണിയൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ആ മനോഹരഭൂവിൽചെന്നു ആനന്ദാനുഭൂതിയടയുവാൻ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയം തുടിച്ചുതുടങ്ങി. നീന്തി കടക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

വസ്ത്രമെല്ലാം അഴിച്ച് അടുത്തുള്ള ഒരു വീട്ടിൽ ഏല്പിച്ചു. തീരത്തെ പൊൻപൊടിപ്പൂഴിയിൽകിടന്ന് കൊച്ചുകിടാങ്ങളെപ്പോലെ ഞങ്ങൾ കുറെനേരം കളിച്ചു. അതിന്നുശേഷം ജലധിയിലേക്കിറങ്ങി. മാറോടണച്ച് ചുംബിച്ച് കരതലത്തിലിട്ട് താരാട്ടി ലാളിക്കുന്ന ഒരു മാതാവിനെപോലെ, ജലാശയം തിരമാലമേൽക്കിടത്തി ഞങ്ങളെ ആനന്ദനിമഗ്നരാക്കി. അരമണിക്കൂർനേരം മത്സരിച്ചു നീന്തിയതിന്നുശേഷം ഞങ്ങൾ തുരുത്തിലണഞ്ഞു.

പുഞ്ചിരിതൂകി ഓടിയെത്തുന്ന കൊച്ചലകൾ തീരം ചുംബിച്ച് ആശ്വാസം കൊള്ളുന്നു; കുളുർമ്മയേറിയ മന്ദമാരുതൻ വിദൂരത്തിൽനിന്ന് ഭംഗിയേറിയ പൂക്കളെ തിരഞ്ഞു തുരുത്തിൽ വന്നണയുന്നു; ആഗതർക്കെല്ലാം ഉന്നതകരങ്ങളാട്ടി കേരവൃക്ഷങ്ങൾ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു; കൂമനും കുയിലും മോദഗീതങ്ങൾ പൊഴിക്കുന്നു. ഇതിൽ കൗതുകംപൂണ്ട നീർനായ്ക്കൾ മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും കളിച്ചുകൊണ്ടിരി

ക്കുന്നു. പടന്നുപിടിച്ച പുല്ലുകൾ പച്ചപ്പട്ടുവിരിച്ചപോലെ ദ്വീപിനെ മൂടിക്കിടക്കുന്നു.

ആനന്ദനിമഗ്നരായി ഞങ്ങൾ ഓടിക്കളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പാറപ്പൊളികൾ എടുത്തു കടലിലേക്കെറിഞ്ഞു; പച്ചിലകളും പൂക്കളും പറിച്ച് അരയിൽകെട്ടി തുള്ളിക്കളിച്ചു. തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വള്ളികളിൽ പിടിച്ച് ഊഞ്ഞാലാടി; കോകിലത്തിൻെറ കളകൂജനത്തെ ഞങ്ങൾ ഏററുപാടി; ഒരാൾ തെങ്ങിൽ കയറി കുറെ ഇളനീർ പറിച്ചു. മറെറാരാൾ കുറെ മാങ്ങയും എറിഞ്ഞുവീഴ്ത്തി. ഞങ്ങൾ ഇതെല്ലാം പാറയിൽ തല്ലിത്തകർത്ത് ഭക്ഷിച്ചു. അതിനുശേഷം അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഭിത്തിമേൽ ഞങ്ങളുടെ സന്ദർശനത്തെ രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

സമയം രണ്ടുമണികഴിഞ്ഞു. ഭക്ഷണം കഴിക്കാതെ വളരെ കുഴങ്ങുകയാൽ വേഗം വാസസ്ഥലത്തേക്കു മടങ്ങുവാൻ ഞങ്ങളുടെ മനസ്സ് ധൃതികൂട്ടി. കടലിൽ വേലിയേററമായിരുന്നു. ശക്തിയായ കാററും ഓളവും തീരം തല്ലിത്തകർത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. തീരത്തുള്ള പുല്ലുകളും ചെടികളും ജലാക്രമണത്താൽ മൂടപ്പെട്ടിരുന്നു. എങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ യുവഹൃദയങ്ങൾ അക്കരെകടക്കുവാൻതന്നെ ഉറച്ചു.

ഞങ്ങൾ രണ്ടു സംഘമായ് തിരിഞ്ഞു അടുത്തടുത്തായി നീന്തുവാൻ ആരംഭിച്ചു. തുരുത്തിന്നടുത്തുള്ള തിരമാലകൾ വലുതല്ലായിരുന്നു. ഓരോ അടി മുന്നിലേക്ക് പോകുന്തോറും അവക്ക് ശക്തിയും കൂടിക്കൂടി വന്നു. ഞങ്ങൾ കുറച്ചുദൂരം നീന്തിയപ്പോഴേക്കും വളരെ കുഴങ്ങി. കൈകാലുകൾ തളർന്നു. ഭക്ഷണം കഴിക്കാത്തതിലുള്ള ക്ഷീണം അപ്പോഴാണ് പ്രത്യക്ഷമായത്. എങ്കിലും ഒരുവിധം പകുതിയിലധികം ഞങ്ങൾ നീന്തി.

ഉടനെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറുനിന്നു ഒരു ഭയങ്കരമായ കൊടുങ്കാററ്! ആകാശം തൊടുവാനെന്നവണ്ണം തിരമാലകൾ കുതിച്ചുയർന്നു. അയ്യോ! ഞങ്ങൾ നടുക്കടലിൽ കുടുങ്ങിപ്പോയി. പെട്ടെന്നൊരു വലിയ തിര! അതൊന്നിച്ച് ഞങ്ങൾ പത്തുവാരയോളം പൊങ്ങി. അതിൻെറ അധഃപതനത്തോടുകൂടി ഞങ്ങൾ ഓരോ ദിക്കിലായി, ചിന്നിച്ചിതറിപ്പോയി. അടുത്തടുത്ത് നീന്തിയിരുന്ന ഞങ്ങൾ അകലേയായി. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് ഭീതി ഞങ്ങളെ ആക്രമിച്ചത്. മുന്നോട്ടുള്ള ഗമനം

അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. കരയടുക്കുന്തോറും തിരമാലകൾ ശക്തിയേറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തീരത്തിലെ പാറക്കൂട്ടങ്ങളിൽ ചെന്ന് അലയ്ക്കുമോ എന്ന ഭയം ഞങ്ങളെ അലട്ടി. ഒടുവിൽ തിരിഞ്ഞു തുരുത്തിലേക്കുതന്നെ നീന്തുവാനുറച്ചു.

ആത്മരക്ഷണത്തിന്നായി ജീവികൾ ചെയ്യുന്ന കൃത്യം അത്ഭുതാവഹംതന്നെ. ചീറിയടുക്കുന്ന തിരമാലകളെ തെല്ലും ഗണിക്കാതെ ഞങ്ങൾ വീണ്ടും ദ്വീപിലേക്ക് മടങ്ങി. കഴിയുന്നത്ര ശക്തിയോടുകൂടി മുന്നിലേക്കു കുതിച്ചു. ഓളങ്ങളുടെ കയററം ഞങ്ങളുടെ പുരോഗമനത്തിന്ന് ഹാനികരമായിരുന്നു. പത്തടി മുന്നിലേക്ക് നീങ്ങിയാൽ അവ പകുതിയോളം ഞങ്ങളെ പിന്നിലേക്ക് ഉന്തി നീക്കും. അങ്ങിനെ മാനുഷശക്തിയും പ്രകൃതിവിരോധവും തമ്മിൽ ഏററുമുട്ടി, ഒരു വടംവലി തന്നെ നടന്നു.

പിന്നിൽ നീന്തിയിരുന്ന കൊച്ചനുജൻ അതിനിടയിൽ കാലയവനികക്കുള്ളിൽ തിരോധാനം ചെയ്തിരുന്നു. ഭ്രാതൃസ്നേഹപ്രവാഹം വിജയൻെറ ത്വരിതഗമനത്തെ തടഞ്ഞു. വരുവാൻ പോകുന്ന വിപത്തിനെ കണക്കാക്കാതെ ആ സഹോദരഹസ്തങ്ങൾ ജ്യേഷ്ഠൻെറ സഹായത്തിന്നായി പണിപ്പെട്ടു. മുന്നിൽ ഗമിക്കുന്ന ചങ്ങാതിമാർ ഇതൊന്നും അറിഞ്ഞതേയില്ല.

ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേർ കടലിൽ ഉയർന്നു കിടക്കുന്ന ഒരു പാറയെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. അപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച അതിദയനീയമായിരുന്നു. ജേഷ്ഠവിനാശത്തിൽ തപിച്ച്, കരയ്ക്കുകയറിയാൽ ജീവിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നോർത്ത്, അനുജൻ നാന്ത്രുവാരയിൽ അധികം ദൂരത്ത്, കല്ലോലമാലകളുടെ ലാളനമേററ്, നാകലോകത്തെ ദർശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അഞ്ചെട്ടുകുട്ടികളുടെ മാതൃത്വം വഹിച്ച ആ സാധ്വിക്ക് 'അമ്മേ' എന്നൊരു വിളികേൾക്കുവാനെങ്കിലും ഈ കുഞ്ഞിനെ രക്ഷിക്കേണമെന്നു ഞങ്ങൾ ലോകമാതാവിനോടിരന്നു. ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന വിഫലമായ്ത്തീർന്നു. ഓളങ്ങൾ ഓരോന്നോരോന്നായി അവനെ ഉയർത്തിയും അമർത്തിയും പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഞങ്ങളെയെല്ലാം നയനബാഷ്പങ്ങളിൽ നിമഗ്നരാക്കിയും സ്വമാതാപിതാക്കളെ ശോകസാഗരത്തിലാഴ്ത്തിയുംകൊണ്ട് ആ ആത്മമിത്രം തൻെറ

സഹോദരനെ അനുഗമിച്ചു !.......................................

....

....

ഹാ ! ഇതെല്ലാം കണ്ട് ദുഃഖപരവശനായ ലോകനാഥൻ കടലിലേക്ക് ചാടി അപ്രത്യക്ഷനായി. വിഷണ്ണരായ ഞങ്ങരം വിജയഭവനത്തിലേക്ക് തലതാഴ്ത്തികൊണ്ട് മടങ്ങി. അവിടെ കണ്ട കാഴ്ച അവർണ്ണനീയമായിരുന്നു. സന്താനവിനാശത്താൽ സന്തപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കളും ബന്ധുജനങ്ങളും കണ്ണുനീരിൽ മുഴുകിയിരുന്നു. മമ്മഭേദകമായ ഒരു ദയനീയരോദനം മാത്രം അവിടത്തെ ഏകാന്തതയെ ഭഞ്ജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അത്ര കടലിൻെറ ഇരമ്പപ്രതിദ്ധ്വനിയെന്നോണം നിലയ്ക്കാതെ തുടൻകൊണ്ടിരുന്നു. ഞങ്ങളെ കണ്ടമാത്രയിൽ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവരുടെ ദുഃഖം ആജ്യം ഒഴിച്ച അഗ്നിയിൽ വായുചേൎന്നപോലെ വളരെ വർദ്ധിച്ചുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഞങ്ങരംക്കു ഒന്നും പറയുവാനുണ്ടായിരുന്നില്ല ; അഥവാ പറയുവാൻ ശ്രമിച്ചാൽതന്നെ കഴിയുമായിരുന്നില്ല.

പാതിരാവോടടുത്തു. ഞാൻ ഒരു മെത്തയിൽ മയങ്ങിയിരുന്നു. പെട്ടെന്നൊരു നിലവിളി! അവിടെ എന്തെന്നില്ലാത്തൊരു ബഹളം. ഞാൻ ഞെട്ടിയുണൎന്നു. ഹാ അപ്പോരം ആ രണ്ടു ഓമനച്ചിത്രങ്ങരം അവസാനമായി തങ്ങളുടെ ശരീരമെങ്കിലും പ്രേമജനങ്ങരംക്ക് ഒന്നു കാണുവാനായി അവിടെ മലൎന്നുകിടന്നിരുന്നു. അടുത്തു മാതാവ് തൻെറ ഒടുവിലത്തെ ചോദ്യപട്ടികയിൽനിന്നു ഓരോന്നു വിളമ്പിക്കൊണ്ടുകിടക്കുന്നു. കഷ്ടം! സ്നേഹിതരൊരുമിച്ച് മദ്ധ്യാഹ്നഭക്ഷണത്തിനു എത്താമെന്നു പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞുപോയ പുത്രന്മാർ ! പുലർകാലത്തെ പാൽകഞ്ഞിപോലും കുടിക്കാതെ ചങ്ങാളരുടെ തോളിൽ കൈവെച്ചു ചിരിച്ചുകളിച്ചു പുറപ്പെട്ട ആ പൊന്നോമനമക്കരം! ഹാ! മാതാവെന്തു് പറയും ? എൻെറ തൂലികാചലനം നിലയ്ക്കുന്നു അയ്യോ! ലോകമേ, നീ എന്തൊരുമറിമായം !

കവിയോട്.

(രാമൻനായർ, III Class.)

നോക്കുക കവേ ! ഭവാൻ ചുററുപാടിക്ഷണത്തിൽ
പാൎക്കിലെന്തസംബന്ധം താവകചിന്താലോകം !
എന്തഹോ ദിവാസ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു
ഹന്തനിന്നന്തരീക്ഷം ദുൎഗ്ഗന്ധപൂൎണ്ണമാകെ !
ഉൾച്ചിരികൊള്ളുന്നെന്തേ ലോകമീയനാചാര-
ഗൎത്തത്തിലാണ്ടുപോവാൻ മുതിരും നിമിഷത്തിൽ !
ജീവിതാഹവം കാണക്കാണവെ ഭവാനെന്തേ
താവക കളേബരം ചോററുവാനാശിക്കുന്നു !
സുന്ദരവിഹായസ്സിലിന്ദുതാരങ്ങളെല്ലാം
വന്നുവന്നുദിക്കുന്നു പിന്നെയും നശിക്കുന്നു.
ആടൽവെണ്ണിലാവിൽ കരിതേച്ചീടുന്നിതാ
സാദരമനീതിയാം കാകോളം ദൈനംദിനം.
നോക്കുക കവേ ! ഭവാൻ ചുററുപാടിക്ഷണത്തിൽ
പാൎക്കിലെന്തസംബന്ധം താവക ചിന്താലോകം !
കാപട്യക്കടൽക്കോളിലലയുമുലകത്തെ
താപസംഹതിനീക്കിയുയൎത്താനുററുനോക്കു !
സ്വാപത്തെക്കളഞ്ഞുടൻ മട്ടനെക്കൊട്ടുംതീയിൽ
ഹാ ! പതിച്ചുള്ളലോകമൊന്നുവീക്ഷിക്ക ഭവാൻ
മാനുഷപ്ലവങ്ങളീലോകസാഗരത്തിലായ്
വീണിതാ വലയുന്നു നോക്കുക ഭവാനല്പം
കേവലം സുഷുപ്തിയിൽ കഴിയും ലോകത്തെയും
താവകകരത്തിനാലുണൎത്താം ; ശ്രമിക്കുക
ജവമിച്ചരാചരമൊന്നുവീക്ഷിച്ചു ഭവാ-
നവയിലുയൎത്തുക സ്നേഹത്തിൻ സുധാരസം.
അവിവേകത്താൽപോലുമമലം ഹൃദിചേരും
കവിതാംഗനതന്നിൽ കളയായ്കതിപ്രേമം.

കവികളും പ്രകൃതിവർണ്ണനയും.

(എം. നീലകണ്ഠൻ, ബി, എ.)

കലാവിദ്യകളിൽ സാഹിത്യം, സംഗീതം, ചിത്രമെഴുത്ത് എന്നിവയാണല്ലൊ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിനിരീക്ഷണത്തിൽ അധിപതിയരായ ആദിമനിവാസികളാൽ സമാരംഭിക്കപ്പെട്ടതാണത്രെ ചിത്രമെഴുത്ത്. ദുഷ്ടമൃഗപീഡിതമായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അതാതു മൃഗങ്ങളുടെ ഛായ വരച്ചുവെക്കുന്ന പതിവ് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. സ്വച്ഛന്ദം പ്രവഹിക്കുന്ന ചോലകളുടെ കളകളസ്വനവും വിഹഗങ്ങളുടെ ഗാനമാധുരിയും നമ്മുടെ പ്രപിതാക്കന്മാരെ ആനന്ദതുന്ദിലരാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. മാർത്താണ്ഡബിംബം, താരാവലി ആദിയായ പ്രകൃതിയിലെ രമ്യവസ്തുക്കൾ ആദിമനിവാസികളിൽ ഉൽഭൂതമാക്കിയ വികാരപരമ്പര അവർ കവിതാദ്വാരാ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി.

സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലെ പുരാണകവികോകിലങ്ങൾ പ്രകൃതിവർണ്ണനാവിഷയത്തിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരുന്നു. ചിത്രകൂടപ്രവേശാനന്തരം ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണനിമഗ്നനായി തൻെറ വനവാസദുഃഖമെല്ലാം പാടേ വിസ്മരിച്ചുകളഞ്ഞതായി വാത്മീകിരാമായണത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നു. ആകാശസീമയെ അതിലംഘിക്കുന്ന ആ ഗിരിയിൽ പൂഞ്ചോലകൾ കണ്ടപ്പോൾ അത് മദജലം ഒലിക്കുന്ന ഹസ്തിവീരനു സമമാണെന്നും മററും ശ്രീരാമൻ പ്രണയിനിയായ ജാനകിയെ വർണ്ണിച്ചു കേൾപ്പിക്കുന്ന ഭാഗം വാത്മീകിയുടെ പ്രകൃതിവർണ്ണനാവൈഭവത്തിന്ന് ഉത്തമോദാഹരണമാണ്. വ്യാസവിരചിതമായ പഞ്ചമവേദമെന്നു പ്രഖ്യാതമായ ഭാരതത്തിലെ ശകുനിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഗാന്ധാരീവിലാപവർണ്ണനയും സ്മരണീയമാണ്. ആജീവനാന്തം സുഖഭോഗങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിരുന്ന ശകുനിയ്ക്ക് താലവൃന്ദത്തിന്നുപകരം ആയോധനാങ്കണത്തിൽ പക്ഷികളുടെ ചിറകടിയാണ് ലഭ്യമായതു്.

പുരാണകവികളുടെ കാലടികളിൽ ചരിച്ച അനുഗൃഹീത കവിമുഖ്യന്മാർ കാളിദാസൻ, ഭവഭൂതി, മാഘൻ, മുതലായവരായിരുന്നു. പ്രകൃതിവർണ്ണനാനിബിഡമായ കാളിദാസൻെറ കാവ്യതല്ലജങ്ങളിൽ മർത്ത്യജീവിതവും പ്രകൃതിവസ്തുക്കളും ഭേദമെന്യേ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആ കവിസാർവ്വഭൗമന്റെ ശാകുന്തളം നാടകത്തിൽ ശകുന്തള താൻ ലാളിച്ചുവളർത്തിയിരുന്ന മാൻ പ്രസവിച്ചാൽ വൃത്താന്തം ഹസ്തിനപുരത്തേയ്ക്കറിയിക്കണമെന്ന് കണ്വനെ ഭാരമേല്പിക്കുന്നതും, വ്യസനവിവശയായി വൈമനസ്യത്തോടുകൂടി വൃക്ഷലതാദികളോടുള്ള ആമന്ത്രണവും മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതിന്ന് ദൃഷ്ടാന്തമായി സ്വീകരിക്കാം. പ്രാപഞ്ചികവസ്തുക്കളിൽ സുന്ദരമായ ഓരോന്നിനേയും വർണ്ണിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ വിചക്ഷണനായിരുന്ന ഭവഭൂതി കുസുമമഞ്ജരിയെ സ്ത്രീകളുടെ കുചങ്ങളോടുപമിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഒരു ഉദാഹരണമായി ഗണിക്കാം. വനഭാഗവർണ്ണനയിൽ പെരുമ്പാമ്പിന്റെ സ്വേദകണങ്ങൾ ഉറുമ്പുകൾ നക്കിക്കുടിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ള ഭാഗം, സൂക്ഷ്മദൃക്കായ കവിവര്യന്റെ ബീഭത്സകാഴ്ചകൾ വർണ്ണിക്കുന്നതിലുള്ള അപാരമായ ചാതുര്യം പ്രകടമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. കല്ലോലജാലങ്ങളിളകിമറിയുന്ന സാഗരം മാഘന്റെ ഭാവനായന്ത്രത്തിൽ കയറി പുറത്തിറങ്ങുമ്പോൾ അപസ്മാരബാധിതനായ ഒരു മനുഷ്യനായ് പരണമിക്കുന്നു.

ഭാരതീയപ്രകൃതിവർണ്ണനാരീതി ജർമ്മൻ ഭാഷയിൽ പകർത്തിയതുവഴിയായിട്ടാണ് അതു് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ സ്ഥാനംപിടിച്ചതെന്ന് ടാഗോർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രസംഗമദ്ധ്യേ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. സുമാർ മുപ്പതു സംവത്സരങ്ങൾക്കുമുമ്പ് സരോജിനിനായിഡു ഇംഗ്ലണ്ടിൽവെച്ചു് ചന്ദ്രനെ ചന്ദനപ്പൊട്ടാക്കിയ ഉല്ലേഖത്തിൽ ആംഗ്ലേയർ അത്ഭുതപരതന്ത്രരായത്രേ.

പ്രകൃതിവർണ്ണനം നാനാവിധമുണ്ട്. സാധാരണയായി അലങ്കാരത്തിന്നുവേണ്ടി കവികൾ പ്രകൃതിവർണ്ണനം നിർവ്വഹിക്കാറുണ്ട്. പ്രകൃതിവർണ്ണനത്തോടുകൂടെത്തന്നെ സ്വാരസ്യസമ്പൂർണ്ണമായ അലങ്കാരപ്രയോഗത്തിന്ന് കവിയ്ക്കു് സന്ദർഭം ലഭിയ്ക്കുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾക്കായി പ്രകൃതിയെ വിനിയോഗിക്കുന്നതും അസാധാരണമല്ല. മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ "കാറുകണ്ട കർഷകൻ" എന്ന കാവ്യശകലത്തിലെ

"ഇളാതലം നല്ലൊരിളംതുടുപ്പാൽ-
ത്തിളങ്ങി, നീർകൊണ്ടൽ മുതിർന്നനേരം;
പ്രാണാധിനാഥന്റെ സമാഗമത്തിൽ
നവോഢതൻ പൂങ്കവിളെന്നപോലെ." എന്ന പദ്യം ആദ്യത്തേതിന്നും, "പൊന്നാനിപ്പുഴ"യിലെ,

"ചുരുക്കമിക്കേരനിരയ്ക്കുപൊക്കം;
നിലത്തു നിന്നാൽമതി കായ്പറിപ്പാൻ;
പരാർത്ഥമായ് ത്താൻ ഫലസത്സമൃദ്ധി-
യേന്തുന്നവക്കെന്തിനുയച്ചുദവരേ ?" എന്ന ശ്ലോകം രണ്ടാമത്തേതിന്നും ഉദാഹരണമാണ്.

വർണ്ണ്യവസ്തുവിൻെറ അഥവാ സംഭവത്തിൻെറ പ്രതിബിംബമെന്ന നിലയിൽ പ്രകൃതിയെ വർണ്ണിക്കാറുണ്ട്. ഈ സംഗതിയിൽ സംസ്കൃതകവികളേയാണ് കേരളീയ ഭാഷാകവികൾ അനുകരിക്കുന്നത്. കാളിദാസൻെറ 'കുമാരസംഭവ'ത്തിൽ, മന്മഥൻ ത്രിപുരാരിയുടെ നേത്രാഗ്നിയിൽ ഭസ്മീഭവിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി വസന്തത്തിൻെറ പ്രവർത്തനം കവി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു് പ്രതിബിംബനപ്രധാനമായ പ്രകൃതിവർണ്ണനയ്ക്കു് മൂർദ്ധാഭിഷിക്തോദാഹരണമായി പരിഗണിക്കാം.

ഇദാനീന്തനലോകത്തിൽ കവിതാപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഉൽഭൂതമായിരിക്കുന്ന സംസ്കരണത്തിൻെറ അനിവാര്യഫലമെന്ന നിലയിൽ മലയാളകവികൾ ആംഗ്ലേയകവികളെ അനുകരിച്ചെഴുതുവാൻ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയിലെ ഓരോ രമണീയവസ്തുവിനേയും അതേവിധംതന്നെ കവികൾ വർണ്ണിക്കുന്നതിന്നു്, വള്ളത്തോൾ വിരചിച്ചിട്ടുള്ള "പ്രഭാതം" എന്ന ഖണ്ഡകവിത ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

പ്രകൃതിയുടെ നിസർഗ്ഗസിദ്ധമായ സൌന്ദര്യംകണ്ടു് ചില കവികൾ മതിമറന്നുപോകുന്നു. പ്രകൃതിയോടു് അവർക്കു് ഇന്ദ്രിയദ്വാരാ അവാച്യമായ സ്നേഹം ജനിക്കുന്നു. ഇത്തരം മലയാളകവികൾ ദുർല്ലഭമാണ്. ഇംഗ്ലീഷുകവിയായ കീററ്സിൻെറ കൃതികൾ ഭൂരിപക്ഷവും ഈ വകുപ്പിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവയാകുന്നു. അതിസൂക്ഷ്മനിരീക്ഷകനും അഗാധചിന്തകനുമായ മഹാകവി കുമാരനാശാൻ, മൈസൂർ വെള്ളച്ചാട്ടത്തെക്കുറിച്ചു് "ഗിരിസപ്പ" എന്ന നാമധേയത്തിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു അപൂർണ്ണഖണ്ഡകൃതി മേൽ വിവരിച്ചതരം പ്രകൃതിവർണ്ണനയ്ക്കു് ലക്ഷ്യമാണ്.

പ്രകൃതിവസ്തുക്കൾ നിശ്ശേഷം സ്നേഹമയമായി ചില കവികളുടെ മനോദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരീഭവിക്കുന്നു. ആംഗലകവിയായ ഷെല്ലിയുടെ കവിതകളും, 'സ്നേഹം' എന്ന ദ്വയാക്ഷരമുദ്ര മുൻനിർത്തിയെഴുതിയി

ട്ടുള്ള ആശാൻെറ "വീണപൂവ്" തുടങ്ങിയ കൃതികളും ഈ ഗുണ പൌഷ്കല്യത്തോടുകൂടിയവയാണ്.

കവികളിൽ ആനന്ദാനുഭൂതി ഉദ്ദീപിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്നും അവരെ നാനാവിധ വികാരങ്ങൾക്കു വിധേയരാക്കുന്നതിന്നും പ്രകൃതിസൌന്ദര്യത്തിന്നു ശക്തിയുണ്ട്. അപ്രകാരമുള്ള വികാര പരമ്പരകളേയും മനോമോദത്തേയും വൎണ്ണിക്കുന്നതാണ് വള്ളത്തോളിൻെറ സുപ്രസിദ്ധമായ "തോണിയാത്ര."

നരജീവിതവും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള സാമീപ്യാധിക്യം സമൎത്ഥിക്കുന്നതിൽ ഉത്സുകരായ ചില കവിവൎയ്യന്മാർ പ്രകൃതിവസ്തുക്കളിൽ മനുഷ്യത്വം ആരോപിയ്ക്കുന്നു. ആംഗ്ലേയകവിതിലകനായ വേർഡ്സ്‌വൎത്തിൻെറ 'ലയോഡേമിയ' (Laodamia) എന്ന പദ്യത്തിൽ, പ്രോട്ടസിലോസ്സിൻെറ ശവക്കുഴിയിൽനിന്ന് വളൎന്നുവന്ന വൃക്ഷങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചരമത്തെക്കുറിച്ച് അനുശോചിക്കുന്നതായി വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതും, പരമോൽകൃഷ്ട ഫലത്തെ ലാക്കാക്കി പുരോഗമനംചെയ്യുന്ന ഒരു വ്യക്തിയ്ക്കോ ജനസമുദായത്തിന്നോ ഉളവാകാവുന്ന അനുഭവങ്ങളെ അന്യാപദേശരീത്യാ ചിത്രീകരിക്കുന്ന വള്ളത്തോളിൻെറ "വിജയിപ്പൂതാക!" എന്ന പദ്യകൃതിയും ഇതിന്നുദാഹരണങ്ങളാകുന്നു.

കവി തൻെറ ആത്മാവും പരമാത്മാവും തമ്മിലുള്ള ഐക്യം പ്രകൃതിയിൽ വീക്ഷിക്കുന്നു. ഷെല്ലിയുടെ 'വാനമ്പാടിപ്പക്ഷി'യും, വേർഡ്സ്‌വൎത്തിൻെറ 'ററിൻറേറൺ ആബി' (Tintern Abbey) യും ഈ ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട പ്രകൃതിവൎണ്ണനയ്ക്ക് പ്രത്യക്ഷ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, പ്രകൃതിവൎണ്ണനാശൂന്യമായ കവിതാനിശയിൽ താരഗണങ്ങളും മതിബിംബവുമൊഴിഞ്ഞ നഭസ്സിന്നു സമാനമാണെന്നു സമൎത്ഥിക്കാം. അതിനാൽ ഏതൊരു കവികൎമ്മ മൎമ്മജ്ഞൻെറ കാവ്യപരമ്പരയിലും കഴിവിൽ രസാമെന്നപ്രകാരം ഹൃദയാവൎജ്ജകമായ പ്രകൃതിവൎണ്ണനകൾ നിക്ഷിപ്തമായിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം.

கோபம்.

BY K. SHUNMUGAM, III U. C.

உலகின் கண் உதித்த ஒவ்வொரு மக்களிடையும் கோபம் உண்டாவது இயற்கையே. கோபம் எவ்வாறு உண்டாகிறது என நோக்குழி அது பலவகையானும் உண்டாகிறது. அதாவது ஒருவர் மற்றவரைத் துன்புறுத்துவதினாலும், வலியார் மெலியார்க்குத்துன்பம் விளைவித்தலினாலும், ஒருவர் பிறர் பொருளை வெளவுதலினாலும், மன்னிக்கவொண்ணாத குற்றங்கள் செய்வதினாலும் இன்னோரன்ன பிறவற்றானும் கோபம் மக்களிடையே உண்டாகிறது.

கோபத்தால் பல கேடுகள் உண்டாகின்றன. ஒருவன் கோபமானது தன்னைப்பார்க்கினும் வலியவரிடத்துச்சென்றால் தனக்கே தீங்கு வரும். தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட எளியாரிடத்துச்சென்றால் அதைப் பார்க்கினும் தீயவை வேறில்லை. எங்ஙனமெனில் வலியவரிடத்துச்செலுத்திய கோபம் பலியாமல் தான் தோற்றுப் போதலால் அவமானமாகிய துன்பம் ஒன்றே தரும். எளியவரிடத்துச்செலுத்திய கோபம் இம்மையில் பழியும் மறுமையில் பாவமும் தரும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. ஆகையால் தனது கோபத்தை எவனொருவன் தணித்துக்கொள்கிறானோ அவனே அருளால் தடுப்பவனாவான். அவ்வாறு செய்யாதவன் மிக்க இன்னலுக்காளாவான். இதுபற்றியே

"வலியவனிடத்து மொத்தான் மாட்டினும் வெகுளிகாத்தல்
பொலிவுசே ரறமதென்னப் பொருந்துனது"

என்றொரு பெரியார் பாடியுள்ளார். அதுபற்றியே வள்ளுவனார் தமது முப்பாலுள்—

"செல்லிடத்துக்காப்பான் சினங்காப்பான் அல்லிடத்துக்
காக்கிலென் காவாக்கா லென்"

என்று மக்களுக்கு அறிவுறுத்தியுள்ளார். அதனால் கோபஞ்செய்தவன் "நிலத்திலடித்தவன் கை புண்படுவதுபோல" த்துன்புறுவதோடு என்றுமழியாப் பழியைத்தன்மேல் சுமத்திக்கொள்கிறான்,

மற்றும் கோபத்தினிடையே அளவுகடந்து நிற்பவர் உயிரிருந்தாரானாலும் இறந்தவரோடொப்பர். அக்கோபத்தை நீக்கியவர் இறந்துபட்டவராயினும் இறவாதாராவர். இதுபற்றியே—

"இறந்தா ரிறந்தா ரனையர் சினத்தைத்
துறந்தார் துறந்தார்துணை"

என்று திருவள்ளுவர் தமது தெய்வவாக்கால் வெளியிட்டுள்ளார்.

இக்காரணங்கள் பற்றி ஒருவர்க்குக்கோபம் இருத்தல் தீது என்று எண்ணலாகாது. கோபம் கொள்ளுதல் மானிடராகிய நமக்கு இயற்கையே. இயற்கைக்கு மாறாக எதுவும் நடக்காது. உதாரணமாக ஒருவன் துர்புத்தியுடையவனாக இருக்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவனுக்கு இனியமொழிகள் மொழிந்து அவனுடைய துர்நடத்தையிலிருந்து திருப்பவியலாவிட்டால் கோபத்தால் திருந்தச்செய்யலாம். கோபக்குறியைக்கண்டு அவன் பயந்து சொற்படி நடப்பான் என்று கொள்வதற்கிடமுண்டு. ஆகையால் கோபம் ஒவ்வொருவரிடமும் இருக்கவேண்டும். ஆனால் எப்பொழுதும் கோபங்கொண்டிருத்தலாகாது. கோபங்கொண்டால் அது உடனே தணியுந்தன்மையுடையதாக இருக்க வேண்டும். இதுபற்றியே "ஆறுவது சினம்" என்று நந்தம் ஔவைப் பிராட்டியார் ஆத்திச்சூடியில் கூறிவைத்துள்ளார். அதன் பொருள் கோபம் அல்லது சினமானது தணியுந்தன்மையுடையது என்பதாம்.

ஆகையால் கோபம் இல்லாமல் இருப்பது இயற்கைக்கு மாறேயாயினும் அதிகமான கோபங்கொள்ளலாகாது. அவ்வாறு கோபங்கொண்டாலும் அதைத்தணித்துக்கொள்ளவேண்டும். இதுவே கோபம்.

பழையனவும் புதியனவும்.

BY M. BALATHANDAPANI, Class I.

இவ்வுலகின் இயற்கையும் இலங்கும் மானிட சமூகமும் இடைவிடாது மாறுதல் அடைகின்றன. இயற்கையிலும் உலகிலுள்ள மாந்தர்களிடையிலும், மற்று எங்கும் அடிப்படையான மாறுதல் நிலவியிருக்கிறது. இங்ஙனம் மாறுதலென்பது இயற்கையினது சட்டங்களில் ஒன்றாய்த்திகழ்கிறது. எங்கும் எதும் எஞ்ஞான்றும் மாறுதலின்றி இருத்தல் அரிது. இருத்தலும் முடியாது. அதுவே பரம்பொருளின் விருப்பம்போலும்! ஒருவித முறையோ, அன்றி பொருள்களின் நிலைமையோ, மாறுபட்டு, அதனிடத்தில் புதியவை புகுகின்றன. இது உலகினர்க்குப் புலப்படாமல் மனிதனால் உய்த்துணர்தற்கின்றிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறது.

நாம் இயற்கையாயுள்ள பொருள்களையும், மாநிலத்தையும் கூர்ந்து நோக்குவோமேயானால், இவ்வுண்மை இலைமறைகாய்போல் விளங்கும். நாம் ஒரு சிற்றருவியைப் பார்த்தால், அவண் தண்ணீர் ஓடிக்கொண்டும், அதில் எப்பொழுதும் கண்மூடித்திறத்தற்குள் அநேக மாறுதல் ஏற்பட்டுக்கொண்டும் இருப்பது நம்மைக் களியூட்டுகிறது. மற்றும் நாம் அங்கே கதிரவனின் தூயகிரணங்கள் மிளிர்வதையும், அவை சீக்கிரம் மாறுதல் அடைந்து மறைவதையும் காண்கிறோம். இக்காட்சி, தனக்கென வாழா, பிறர்க்கெனவே வாழும் கரிய மேகக் கூட்டங்களாலும், வள்ளற்றன்மையை மெய்மைப்படுத்தும் நீர்த்துளிகளாலும் பின்னும் பகலவன் ஒளியாலும் தொடரப்பட்டு அதிசீக்கிரத்தில் மாறுதல் அடைகிறது. அதுபோன்று, நாம் உறங்குவதுபோன்ற சாக்காட்டையும், உறங்கிவிழிப்பதுபோன்ற பிறப்பையும், மாறுபாட்டால் அடைகிறோம். ஆயினும் மானிடராய் பிறந்து, இவ்வுலக இன்பங்களை எஞ்ஞான்றும் அனுப்பிவித்தல் வேண்டுமென விரும்பில், இவ்வின்பமும் சில நாளில் இச்சையின்றி, வெறுப்பினால் மாறுதல் அடைவது கண்கூடு. ஆதலின் மாறுதலானது மானிட உலகில் நுண்ணிய பொருளின் பாலும் நிலவியுள்ளது. இவ்வழியில் உடல் வளர வளர, அதை மூட அணியும் ஆடைகளும்கூட மாறுதல் அடையவேண்டியிருக்கின்றனவே!

இவ்வுலகில் மக்களிடையே மாறுதலென்பது எண்ணற்ற வகைகளிலே அடையப்பெறுகிறது. முதலில் மக்களின் உள்ளமும், எண்ணங்களும், ஒழுங்கும் ஒருங்கே மாறுபடுகின்றன. மனிதசமூகமே விருத்தியடைகிறது; அதாவது மாறுதலடைகிறது. பண்டை நாளில் உலகம் நாகரீகமற்ற ஜாதியினரால் குடியேறப்பெற்றதென்பதையும், அவர்கள்

கல்வி அறிவற்றவர் என்பதையும் சரித்திரவாயிலாக நாம் காண்கிறோம். ஆனால் இந்நாளில் அதே உலகில் பண்டைக்குடிகளின் அறியாமையை ஓட்ட கலாசாலைகளும், கல்லூரிகளும், எங்ஙனும் காணப்படுகின்றன. முந்திய நாட்குடிகள், இருண்ட குகைகளிலும், அடர்ந்த காடுகளிலும் வசித்தனர். ஆனால் தற்போது அவ்விருப்பிடங்கள் மாடமாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களுமாக மாறிவிட்டன. காலச்சக்ரம் சுழலச் சுழல மாறுபாடென்பதும் சுழல்கிறது. அற்றைநாள் மக்களின் உலகிலியங்கும் பொருள்களைப்பற்றிய அறியாமையும், இற்றைநாள் மக்களின் ஆரவாரமும், எவ்விடத்திலும் துப்பாக்கிச் சப்தமும், வெடிக்குண்டின் பேரொலியும், காலத்தின் மாறுபாட்டால் திரிந்துள்ளது. பரம்பரையாக வாயினால் சொல்லப்பட்டுவந்த சட்டதிட்டங்கள் இஞ்ஞான்று வரிவடிவில் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. மாறுதலின் எல்லையை மனிதசமூகம் கண்டறிதல் மிக்க கடினம் என்பதில் ஐயமுண்டோ? மனிதசமூகம் உயர்நிலையடைய, சட்டங்களும, பழக்கவழக்கங்களும், காலத்திற்கேற்ப மாறுதலடையவேண்டுமென்பது திண்ணம்.

மாறுதலின் திட்டம் வேண்டற்பாலதொன்றும். ஏனெனில் அது வாழ்க்கையின் நன்மைக்கு ஆதரவளிப்பது. மாறுதல்தான் வாழ்க்கையை மேன்மையெய்த உற்சாகமூட்டி நன்றாக வாழச்செய்வது. மாறுதலின்றெனில் வாழ்க்கை சுவையின்றியும், கடினமாயும் இருக்கும். அதைச் செவ்வனே நடாத்த இயலாது. மனிதன் என்றைக்கும் ஒரே நன்மையையோ, அன்றி ஒரே தீமையையோ கையாள முடியாது. இடைவிடாத இன்பம் நுகரப்படினும், வருத்தமும் பின்தொடர்ந்தால்தான், அச்சந்தோஷத்தின் இனிமை மேன்மைப்படும். நல்ல பொருள்களையே எப்பொழுதும் அனுபவித்தால், அது நமக்கு வெறுப்பும், களிப்பின்மையும் தோன்றலால், அங்கு மாறுதல்தோன்றி அதை நிவர்த்திக்கிறது. இதிலிருந்து மாறுதலின் அவசியம் நன்கறியப்படும்.

ஆனால் மற்றொருபுறம் மாறுதலானது, சமூகத்திற்கே அநேகவித கேடுகளையும், கோளாறுகளையும் கொணர்கிறது. ஒருகால் நல்ல இன்பத்தைப் பயந்த ஒருமுறையானது, மாறுதலின் காரணமாக, முழுதும் தீமையை விளைவிக்கிறது. மாறுபாட்டின்பேரில் இவ்வுலகின் தற்போதைய நிலை, மிக இரங்கத்தக்கதாயுள்ளது. எங்கும் அமர், எங்கும் இடியொலியினை ஒத்த முழக்கம், எங்கும் அழுகைக்குரல். நாகரீகத்தில் முதிர்ந்ததற்போதைய உலகின் மாறுபாடு அவ்வாறுளது. எனினும் பொருள்களை மாறுதல் சுத்தப்படுத்துகிறது. புதிய காற்றானது ஓர் அறையில் புகுந்து, அங்கு அடைத்துவைத்துள்ள அசுத்தக் காற்றை அகற்றி எவ்வாறு அவ்விடத்தை சுத்திசெய்கிறதோ, அதுபோன்றே, மாறுதலும், காலம்போக்கினால் சேமித்த கெட்டவைகளை அகற்றி

முற்றும் தூய்மைப்படுத்துகிறது. மாறுதல், வாழும் உணர்ச்சியைக் கொடுத்து, உரிசிப்படுத்தி, விருத்தியடையச்செய்கிறது. மாறுதலின் மையானது, வாழ்க்கையில் வெறுப்பைத்தந்து, உணர்ச்சியற்றதாய்ச் செய்கிறது. மாறுதலின் அவசியத்தையும், அளவிறந்த சக்தியினையும் டென்னிசன் (Tennyson) என்னும் ஆங்கிலக் கவி வெகு அழகாக சீர்மைப்படுத்தியுள்ளார். எவ்வாறெனில்,

"Old order changeth, yielding place to new,
And God fulfils himself in many ways,
Lest one good custom should corrupt the world."

அதாவது "ஒரு நல்ல பழக்கம் உலகினையே கெடுக்காமல் இருக்கும் பொருட்டு, பழையன மாறுபட்டு, புதியன புகுவதற்கு இடங்கொடுக்கிறது. கடவுளும் பலவழிகளிலும் தன்னைத் தேர்ச்சியடையச்செய்து கொள்கிறார்" என்பதாம். எப்பொழுதும் இவ்வுலகின் கண் ஏற்படும் மாறுதல், எல்லாவற்றிற்கும் நன்மையைப் பயப்பினும், இறந்தனவே சிறந்தன. சென்றனவே நல்லன என விசனமுறும் மாறுதலை விரும்பாத மக்களையும் காண்கிறோம். ஆனால் மக்கள் இப்பொருள்களின் தகுதியைச் சற்று ஆழ்ந்து கவனிப்பாராக. உவ்வாறு செய்யின் மாறுதலின் அவசியத்தால், நல்லவைகளும் அவற்றின் சக்தியிழந்து பயனற்றனவாய் முடியுமென்பதைப் பார்த்தறிவர். அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையின் நடிப்பு இந்நிலவுலக மேடையின்மேல் முடிந்து பின் மடிவதையும், மற்றொருபுறம் பிறைச்சந்திரன்போன்ற குழவிகள் தோன்றுவதையும், ஒரு நாள்தான் மெய்மறந்து குயில்கூவ "வாவா" என்று தன்னை உளங்களித்து அழைப்பதுபோல் அசைந்தாடும் கிளைகளில், தேன் சொரிந்து, மணங்கமழும் பூங்கொத்துக்களையும், சிலசமயம் துரிதமாயும், சிற்சில சமயம் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து செல்லும் தூயதண்ணீரையுடைய சிற்றோடையின் அருகே, முகிலின் வரவை நோக்கி, அகமகிழ்ந்து தன் அழகிய தோகையை விரித்தாடும் மயிலினையும் கண்ட காட்சியை, சில, பல ஆண்டுகளில் இவ்வூனக்கண் காண இயலாததையும் சற்று உன்னுவாராக. நெருநல் இருந்தானொருவன், இன்றில்லை என்னும் பெருமையை உடைய உலகுதானே இது?

"பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவல கால வகையினனே."

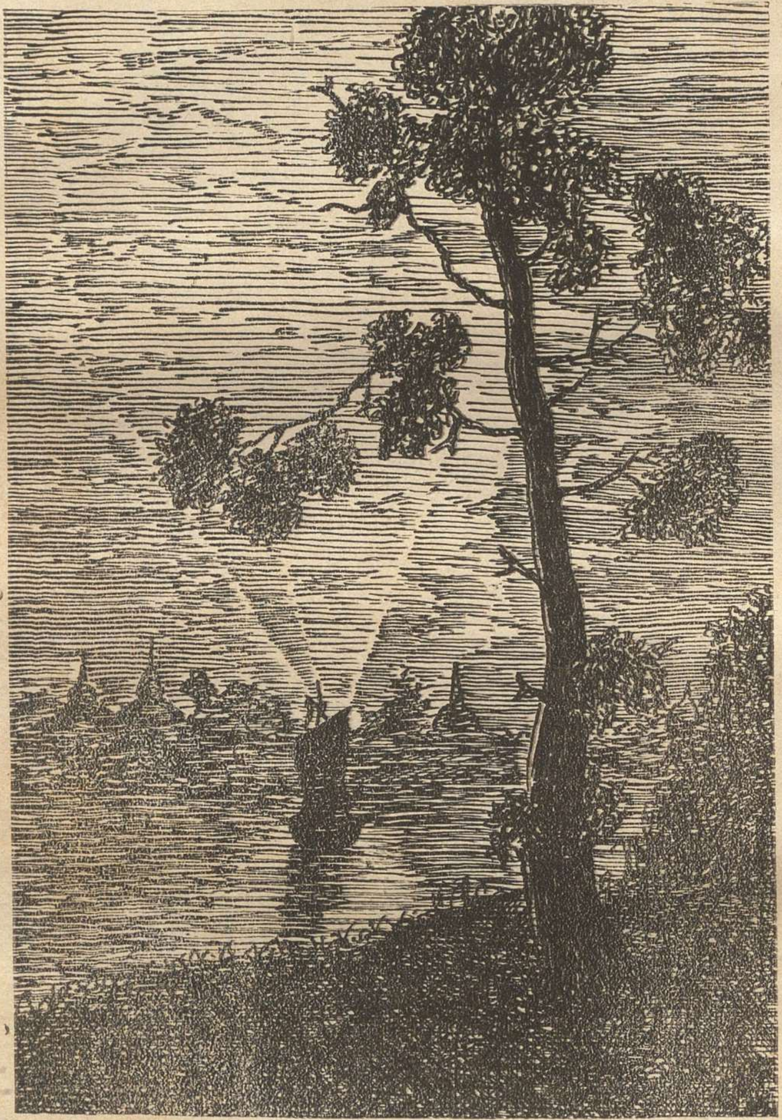

Dawn

[By C. Balakrishna Menon, Class I, Group ii.